

MĄDROŚĆ BOŻA

Adrian Ebens

MĄDROŚĆ BOŻA

Wprowadzenie do Wielkiego Boju

Adrian Ebens

Tytuł oryginału: The Wisdom of God

Tłumaczenie z języka rosyjskiego: Małgorzata Nowicka

Korekta: zespół

Wydanie pierwsze w języku polskim, grudzień 2024

Teksty biblijne zostały wzięte z Uspółcześnionej Biblii Gdańskiej,
z wyjątkiem inaczej wskazanych.

Do nabycia: www.ruchadwentowy.pl

Więcej informacji:

fatheroflove.info

www.ruchadwentowy.pl

maranathamedia-poland.com

Spis treści

1. Ojciec nasz.....	5
2. Władca wszystkiego	8
3. Mądrość Boża	11
4. Równość	16
5. Wola.....	19
6. Początek kryzysu	20
7. Stworzony na Jego obraz	24
8. Ojciec kłamstwa.....	29
9. Zwiedziona ludzkość	30
10. Wnioski.....	36
11. Dwie drogi	37
12. Fundamenty Babilonu.....	39
13. Istota Babilonu.....	43
14. Linia upadku	47
15. Wywołany z Babilonu.....	52

1. Ojciec Nasz

Pewnego razu do Jezusa podeszli Jego naśladowcy i zwrócili się do niego z bardzo ważną prośbą:

Łukasza 11:1 „A gdy przebywał w jakimś miejscu na modlitwie i skończył ją, jeden z uczniów powiedział do niego: Panie, naucz nas się modlić, tak jak i Jan nauczył swoich uczniów.”

Odpowiedź, której udzielił Jezus obrazuje nam najważniejszą rzecz, którą powinniśmy wiedzieć o Bogu. Modlitwa jest pragnieniem rozmowy i komunikowania się z Bogiem. Już pierwsze słowa, którymi Jezus zwraca się do Niego, ukazują istotę Boga i to, kim On jest. W ten sposób Jezus pokazał nam, jak powinniśmy się zwracać do Boga w modlitwie.

Łukasza 11:2 „I powiedział do nich: Gdy się modlicie, mówcie: Ojciec nasz, który jesteś w niebie....”

Ojciec nasz. Oprócz wszystkiego co możemy wiedzieć o Bogu, jest On przede wszystkim Ojcem. Ta prosta definicja mówi nam wiele o Bogu. Informuje nas, że przede wszystkim Bóg jest istotą relacyjną. On chce, żebyśmy zwracali się do Niego w kategoriach relacji. Słowo Ojciec nie tylko oznacza wszechmoc i władzę, ale także ujawnia Jego relację i połączenie z Wszechświatem, On jest Ojcem, czyli źródłem wszystkiego. Jakiego rodzaju Ojcem jest Bóg?

Kiedy pewnego razu Mojżesz rozmawiał z Bogiem, poprosił, aby On ukazał mu swoją chwałę, czyli żeby objawił co jest w Nim najbardziej wyjątkowego i szczególnego. Oto co odpowiedział Bóg:

Wyjścia 34:5-6 „I Pan zstąpił na obłoku, stanął tam z nim, i wypowiedział imię PANA. Wtedy przechodził PAN przed

nim i wołał: PAN, PAN, PAN, Bóg miłosierny i litościwy, nieskory do gniewu a bogaty w miłosierdzie i prawdę.”

Zwróćcie uwagę, o czym Bóg rozmawia z Mojżeszem. On opowiada mu o swoim charakterze. Jego charakter – to Jego najważniejsza cecha. On jest łaskawy i miłosierny, cierpliwy, przepelniony miłością i prawdomównością. W świecie w którym żyjemy, wszystkie te cechy są bardzo rzadkie i kiedy ich doświadczamy u innych, głęboko je cenimy. Apostoł Jan krótko podsumował charakter Boga w swojej wypowiedzi:

1 List Jana 4:8 „Kto nie miłuje, nie zna Boga, gdyż Bóg jest miłością.”

Bóg jest kochającym Ojcem, który troskliwie troszczy się o całe swoje stworzenie. Jak rozległe jest Jego stworzenie? Biblia mówi nam, że jest On Ojcem nieba i ziemi.

List do Efezjan 3: 14-15 „Dlatego zginam swoje kolana przed Ojcem naszego Pana Jezusa Chrystusa, od którego cała rodzina na niebie i na ziemi bierz swoją nazwę.”

Cały Wszechświat należy do naszego Niebiańskiego Ojca i każdy w tym Wszechświecie jest częścią Jego rodziny. Jesteśmy skłonni myśleć, że przy tak dużej liczbie ludzi, Bóg po prostu nie jest w stanie zatroszczyć się o wszystkich i oczywiście o niektórych zapomni, ale uważnie posłuchaj co Jezus powiedział na ten temat.

Łukasza 12:6-7 „Czy nie sprzedają pięciu wróbli za dwa pieniążki? A jednak żaden z nich nie jest zapomniany w oczach Boga. Nawet włosy na waszej głowie wszystkich są policzone. Dlatego nie bójcie się, jesteście cenniejsi niż wiele wróbli.”

Bóg o nikim nie zapomina. On wie o nas wszystko i jest głęboko zainteresowany naszym życiem, tym co robimy i o czym myślimy. Tak naprawdę to nigdy nie przestaje o nas myśleć.

Psalm 40:5 „Wiele uczyniłeś cudów, PANIE, mój Boże, a Twoich zamysłów wobec nas nikt nie potrafi wyliczyć przed Tobą; gdybym chciał je opowiedzieć i ogłosić, jest ich więcej, niż zdołałbym wypowiedzieć.”

Bóg ma specjalne plany i marzenia o tym, kim możemy się stać.

Jeremiasza 29:11 „Gdyż ja znam myśli, które mam o was, mówi PAN: Myśli o pokoju, a nie o utrapieniu, aby zapewnić wam koniec, jakiego oczekujecie”.

Każda dobra rzecz, którą mamy, pochodzi od Niego.

List Jakuba 1:17 „Wszelki dar dobry i wszelki dar doskonały pochodzi z góry i zstępuje od Ojca światłości, u którego nie ma zmiany ani cienia zmienności.”

Najbardziej niezwykłym przejawem Jego uczuć wobec nas są Jego słowa, które wypowiedział podczas chrztu Swego Jednorodzonego Syna - Jezusa. Oto te słowa:

Mateusza 3:17 „I rozległ się głos z nieba: To jest mój umiłowany Syn, w którym mam upodobanie.”

Bóg umiłował Swojego Syna, który stał się człowiekiem. Ojciec był z Niego bardzo zadowolony. Najważniejsze w tym wszystkim jest to, że uznając, że Jezus jest Synem Bożym, możemy doświadczyć tej samej akceptacji.

List do Efezjan 1:6 „Dla uwielbienia chwały swojej łaski, którą obdarzył nas w umiłowanym...”

Następnie będziemy analizować rolę Jezusa, dlaczego On przyszedł na ziemię, a także, dlaczego możemy i potrzebujemy być zaakceptowani przez Niego. Lecz kluczowym punktem, na który na ten czas, musimy położyć akcent, jest to, że Bóg jest naszym kochającym i czułym Ojcem, który troskliwie zabiega o nas i interesuje się wszystkimi aspektami naszego życia.

2. Władca wszystkiego

W poprzednim rozdziale zauważyliśmy, że Bóg jest kochającym Ojcem, który nieustannie o nas myśli, który ma plany i marzenia dotyczące naszej przyszłości. Zauważyliśmy również, że jest On Ojcem całego Wszechświata. W tym rozdziale chcemy przyjrzeć się jakie cechy pozwalają Bogu na zajmowanie takiej pozycji i czynienie tego wszystkiego, co robi.

Pierwszą rzeczą, o której mówi nam Biblia, jest to, że Bóg jest Panem i Władcą wszystkiego.

1 List do Koryntian 8:6 „To dla nas jest jeden Bóg, Ojciec, z którego wszystko.....”

1 List do Tymoteusza 1:17 „A Królowi wieków, nieśmiertelnemu, niewidzialnemu, jednemu mądrymu Bogu, niech będzie cześć i chwała na wieki wieków. Amen.”

Powtórnego Prawa 6:4 „Słuchaj Izraelu! PAN nasz Bóg, PAN jest jeden.”

Ojciec jest jedynym Bogiem, od którego wszystko pochodzi. Bóg nie otrzymał swojej mocy, mądrości ani wiedzy od nikogo innego. Wszystko co widzimy, pochodzi od Niego.

Izajasza 40: 10-15 „Oto Pan Bóg przyjdzie z mocą, jego ramię będzie panować. Oto jego zapłata z nim, a jego dzieło przed nim. Jak pasterz będzie pasł swoją trzodę, swoim ramieniem zgromadzi baranki, na swoim łonie będzie je nosił, a ciężarne poprowadzi ostrożnie. Kto zmierzył wody swoją garścią, a niebiosa piędzią wymierzył? Kto miarą odmierzył proch ziemi? Kto zważył góry na wadze, a pagórki na szalach? Kto kierował Duchem PANA, a kto był doradcą, aby go pouczać? Kogo się radził, aby nabyć rozumu? Kto pouczył go o ścieżkach sądu? Kto nauczył go wiedzy i wskazał mu drogę roztropności? Oto narody są jak kropla w wiadrze, znaczą tyle, co pyłek na wadze. Oto porywa wyspy jak bardzo małą rzecz.”

Psaln 36: 7-9 „Jak cenne jest Twoje miłosierdzie , Boże! Dlatego synowie ludzcy chronią się w cieniu Twoich skrzydeł. Nasycą się obfitością Twojego domu, napoisz ich strumieniem Twoich rozkoszy. U Ciebie bowiem jest źródło życia, w Twojej światłości ujrzymy światłość.”

Bóg jest wszechmocny, co oznacza, że Jego moc jest nieograniczona i nie ma dla niej końca. Moc zawarta w bilionach atomów pochodzi od Niego. Ta moc jest nie do pojęcia. Wiedza Boga jest nieskończona; jest ona niezwykle rozległa. Kiedy coś się zaczyna, On dokładnie wie, gdzie to się skończy.

Ta moc i mądrość wypływa do nas przez Jego Ducha, który jest jak rzeka.

Objawienie 22:1 „I pokazał mi czystą rzekę wody życia, przejrzystą jak kryształ wypływającą z tronu Boga i Baranka.”

Psaln 46:4,5 „Jest rzeka, której strumienie rozweselają miasto Boże, miejsce święte przybytków Najwyższego. Bóg

jest pośrodku niego, nie będzie zachwiane; Bóg je wspomóż zaraz o świecie.”

Poprzez swojego Ducha Bóg może być obecny we wszystkich miejscach w tym samym czasie. Nazywamy tę zdolność wszechobecnością. Ponownie, jest to coś, co bardzo trudno zrozumieć, ale zauważmy, co mówi Biblia:

Psalm 139: 7-10 „Dokąd ujdę przed Twoim Duchem? Dokąd ucieknę przed Twoim obliczem? Jeśli wstąpię do nieba, jesteś tam: jeśli przygotuję sobie posłanie w piekle, tam też jesteś. Gdybym wziął skrzydła zorki porannej, aby zamieszkać na krańcu morza; i tam Twoja ręka prowadziłyby mnie i Twoja prawica by mnie podtrzymała.”

Ta rzeka jest rzeką życia, wszystkie składniki życia pochodzą od Ducha, i to Jego życiodajny Duch w nas utrzymuje to życie i nasze bijące serca.

Dzieje Apostolskie 17: 24-28 „Bóg, który stworzył świat i wszystko na nim, ten, który jest Panem nieba i ziemi, nie mieszka w świątyniach zbudowanych ręką. Ani nie jest czczony rękoma ludzkimi tak, jakby czegoś potrzebował, ponieważ sam daje wszystkim życie i oddech, i wszystko. I z jednej krwi uczynił wszystkie narody ludzkie, żeby mieszkały na całej powierzchni ziemi, określiwszy czasy wcześniej wyznaczone i zamierzone granice ich zamieszkiwania. Żeby szukały Pana, czy go nie znajdą po omacku, chociaż nie jest daleko od nikogo z nas. Bo w nim żyjemy, poruszamy się i jesteśmy, jak też powiedzieli niektórzy z waszych poetów: I my bowiem jesteśmy z jego rodu.”

Podsumowując, widzimy, że jest jeden Bóg, który jest wszechmocny, nieskończony w wiedzy i wszędzie obecny przez swojego Ducha. Wszelka władza i moc należą do Niego i do tego, komu je daje.

3. Mądrość Boża

Byłoby to dość zaskakujące, gdybyśmy pomyśleli, że istota, która jest wszechmocna i wszechmądra znajduje się w sytuacji, w której nie może czegoś uczynić. Czegoś tak ważnego, bez czego Bóg Ojciec nie mógłby ustanowić swojego Królestwa.

Kiedy spojrzymy na głębsze znaczenie tego faktu, że całe życie, moc i mądrość pochodzą od Boga, to zdamy sobie sprawę z tego, że Bóg nie mógł stworzyć milionów mieszkańców w swoim wszechświecie, dać im listę praw, a następnie powiedzieć im, aby jej przestrzegali. Umiejętność poddania się Bogu, zaufania Mu i zachowania Jego sposobu postępowania, musiała stać się częścią rzeki wypływającej z tronu Boga.

Problem polega na tym, że Bóg nie ulega nikomu, On nie musi też nikogo słuchać ani postępować zgodnie z czyjąś wolą, dlatego też nie mógł tego narzucić innym. W wielkiej Mądrości Bóg zrodził z siebie Syna, na swój dokładny obraz. Dał Mu wszystko co miał, a następnie wszystko stworzył przez Niego. Zauważmy:

List do Hebrajczyków 1:1-5 „Bóg, który wielokrotnie i na różne sposoby przemawiał niegdyś do ojców przez proroków; W tych ostatecznych dniach przemówił do nas przez swego Syna, którego ustanowił dziedzicem wszystkiego, przez którego też stworzył światy; Który, będąc blaskiem jego chwały i wyrazem jego istoty i podtrzymując wszystko słowem swojej mocy, dokonawszy oczyszczenia z naszych grzechów przez samego siebie, zasiadł po prawicy Majestatu na wysokościach; I stał się o tyle wyższy od aniołów, o ile znamienitsze od nich odziedziczył imię. Do którego bowiem z aniołów powiedział kiedykolwiek: Ty jesteś moim Synem, ja ciebie dziś zrodziłem? I znowu: Ja będę mu Ojcem, a on

będzie mi Synem?”

Jana 5:26 „Jak bowiem Ojciec ma życie sam w sobie, tak dał i Synowi, aby miał życie w samym sobie.”

Jana 5:19 „Wtedy Jezus im odpowiedział: Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Syn nie może nic czynić sam od siebie, tylko to, co widzi, że czyni Ojciec. Co bowiem on czyni, to i syn czyni tak samo.”

Jana 8:29 „A ten, który mnie posłał, jest ze mną. Ojciec nie zostawił mnie samego, bo ja zawsze czynię to, co mu się podoba.”

Jana 8:42 „Jezus im powiedział: Gdyby Bóg był waszym Ojcem, miłowałibyście mnie, gdyż ja od Boga wyszedłem, a nie przyszedłem sam od siebie, ale on mnie posłał.”

List do Kolosan 2:8-10 „Uważajcie, żeby was ktoś nie obrócił na własną korzyść przez filozofię i prózne oszustwo, oparte na ludzkiej tradycji, na żywiołach świata, a nie na Chrystusie. Gdyż w nim mieszka cieleśnie cała pełnia Bóstwa. I jesteście dopełnieni w nim, który jest głową wszelkiej zwierzchności i władzy.”

Absolutnie wszystko, czego Bóg potrzebował dla swojego wszechświata, znajdowało się teraz w Jego Synu; moc, mądrość, życie, ale także zaufanie i posłuszeństwo, uznanie autorytetu Ojca oraz poczucie Jego miłości i akceptacji. Syn Boży jest pełnią samego Boga i absolutnym fundamentem Królestwa Bożego.

List do Filipian 2: 9-11 „Dlatego też Bóg wielce go wywyższył i darował mu imię, które jest ponad wszelkie imię; Aby na imię Jezusa zginało się wszelkie kolano na niebie, na

ziemi i pod ziemią. Aby wszelki język wyznawał że Jezus Chrystus jest Panem ku chwale Boga Ojca.”

Tak więc Ojciec wywyższył Swego Syna i uczynił Go Boską mocą i przykładem dla wszechświata. Bóg przeniósł Ducha Swego Syna do każdej stworzonej istoty, aby dać jej życie, poczucie błogosławieństwa i wiedzę o uległości i ufnym posłuszeństwie. Bez Ducha Chrystusa nie można wiedzieć, jak się poddać, zaufać i być posłusznym Bogu. Zauważ co mówi Biblia:

Objawienie 22:1 „Pokazał mi czystą rzekę wody życia, przejrzystą jak kryształ, wypływającą z tronu Boga i Baranka.”

Jana 15:26 „Gdy jednak przyjdzie Pocieszyciel, którego ja wam poślę od Ojca Duch prawdy, który wychodzi od Ojca, on będzie świadczył o mnie.”

List do Rzymian 8:9,10 „Lecz wy nie jesteście w ciele, ale w Duchu, gdyż Duch Boży mieszka w was. A jeśli ktoś nie ma Ducha Chrystusa, ten do niego nie należy. Ale jeśli Chrystus jest w was, to ciało jest martwe z powodu grzechu, a duch jest żywy z powodu sprawiedliwości.”

Dlatego Jezus jest nazywany mądrością i mocą Bożą. Osobowość Chrystusa jest przenoszona przez Ducha Bożego przez wszechświat do każdej stworzonej istoty. To mądrość Chrystusa, która przychodzi do naszych serc, uczy nas, jak kochać i być posłusznym Ojcu; to życie Chrystusa ożywia każdy nerw i włókno naszego ciała i utrzymuje nas przy życiu.

1 List do Koryntian 1:24 „Lecz dla tych, którzy są powołani, zarówno dla Żydów, jak i dla Greków, głosimy Chrystusa – moc Bożą i mądrość Bożą.”

1 List do Koryntian 1:30 „Lecz wy z niego jesteście w Chrystusie Jezusie, który stał się dla nas mądrością od Boga i sprawiedliwością, i uświęceniem, i odkupieniem;”

Dlatego to Duch Chrystusa w człowieku daje mu mądrość do prawidłowego postępowania i bycia sprawiedliwym i dobrym. Salomon mówił o tym, jak mądrość działa we wszechświecie.

Księga Przysłów 8:12-21 „Ja, mądrość, mieszkam z rozumą i odkrywam wiedzę roztropności. Bojaźń PANA to nienawidzić zła. Ja nienawidzę pychy, wyniosłości, złej drogi i ust przewrotnych. Moja jest rada i prawdziwa mądrość, ja jestem roztropnością i moja jest moc. Dzięki mnie królowie rządzą i władcy stanowią sprawiedliwość. Dzięki mnie panują władcy i dostojnicy, wszyscy sędziowie ziemi. Miłuję tych, którzy mnie miłują, a ci, którzy szukają mnie pilnie, znajdą mnie. Przy mnie jest bogactwo i chwała, trwałe bogactwo i sprawiedliwość. Mój owoc jest lepszy niż złoto, nawet najczystsze złoto, a moje plony lepsze niż wyborne srebro. Prowadzę ścieżką sprawiedliwości, pośrodku ścieżek sądu; Aby tym, którzy mnie miłują, dać w dziedzictwo majątek wieczny i napełnić ich skarbce.”

Następnie opisuje, w jaki sposób Bóg powołał i ustanowił swojego Syna:

Księga Przysłów 8: 22-31 „PAN posiadał mnie na początku swej drogi, przed swymi dziełami, przed wszystkimi czasy. Przed wiekami zostałam ustanowiona, od początku; zanim powstała ziemia; Gdy jeszcze nie było głębin, zostałam zrodzona, kiedy jeszcze nie było źródeł obfitujących w wody. Zanim góry zostały założone, nim były pagórki, zostałam zrodzona. Gdy jeszcze nie stworzył ziemi ani pól, ani

początku prochu okręgu ziemskiego; Kiedy przygotowywał niebios, byłam tam; gdy odmierzał okrąg nad powierzchnią głębi; Gdy w górze utwierdzał obłoki i umacniał źródła głębin; Gdy wyznaczał morzu jego granice, by wody nie przekraczały jego rozkazu, kiedy ustalał fundamenty ziemi; Byłam wtedy przy nim jak wychowanka i byłam jego radością każdego dnia, ciesząc się zawsze przed nim; Radując się na okręgu jego ziemi, rozkoszując się synami ludzkimi.”

Dziękuję Ojcu za Syna, bez Niego wszechświat nie mógłby działać i nic nie mogłoby funkcjonować w nim prawidłowo. Więc teraz widzimy pełnię Boga. Ojciec jest jedynym prawdziwym Bogiem, który jest źródłem wszystkich rzeczy. Zrodził Syna, któremu dał wszystko. To od Syna wypływają wszystkie składniki potrzebne do funkcjonowania wszechświata. W Synu jest moc i mądrość połączona z ufnym i uległym posłuszeństwem. Osobowość Syna wypełnia wszechświat poprzez wszechobecnego Ducha Bożego. Jest to genialny system, który powstał dzięki mądrości Bożej.

Apostoł Paweł wyraził to wspaniale w następujących słowach:

1 List do Koryntian 8:6 „To dla nas jest jeden Bóg, Ojciec, z którego wszystko a my w nim , i jeden Pan Jezus Chrystus, przez którego wszystko, a my przez niego.”

4. Równość

W poprzednim rozdziale studiowaliśmy zdumiewającą mądrość Boga w tworzeniu fundamentów wszechświata. Zrodzenie Syna obdarzonego wszystkimi atrybutami boskości zapewniło, że pełnia Boga została przeniesiona do serc całego stworzenia za pośrednictwem Ducha Bożego. Następną rzeczą, którą Bóg uczynił było dostarczenie niezbędnej definicji równości dla wszystkich istot moralnych, niezależnie od ich pozycji w stworzeniu.

Ojciec dał władzę swojemu Synowi, aby był równy Jemu samemu. Zauważmy, że równość Syna nie przyszła przez przyznaną Mu moc, ale poprzez autorytet i błogosławieństwo Ojca. Jeśli Syn byłby uważany za równego Ojcu, dlatego że posiadał Jego moc, to definicja równości opierałaby się na równości mocy. Tym sposobem Syn znalazłby się w sytuacji, kiedy koniecznym byłoby, za każdym razem, w tych zaistniałych przypadkach, udowodniać swoją równość z Ojcem, demonstrując moc. Dokładnie tego domagał się szatan od Jezusa na pustyni; by przejawiał tę moc, udowadniając swoje połączenie z Ojcem. Na szczęście Syn spoczywa w błogosławionym Słowie Ojca. Syn po prostu ufa swojemu Ojcu i nie musi nikomu niczego udowadniać. Relacja Ojca i Syna stała się relacją definiującą wszechświat. Wszystkie więzi między stworzonymi istotami będą wzorowane na ich relacji. Ojciec uczynił swojego Syna równym sobie.

List do Filipian 2:5,6 „Niech będzie w was takie nastawienie umysłu, jakie też było w Chrystusie Jezusie; Który będąc w postaci Boga, nie uważał bycia równym Bogu za grabież.”

Jana 5:22,23 „Bo Ojciec nikogo nie sądzi, lecz cały sąd dał Synowi; Aby wszyscy czcili Syna, jak czczą Ojca. Kto nie czci Syna, nie czci i Ojca, który go posłał.”

Obrany krok rozumowania objaśnia definicję równości w kontekście relacji. Rozumiemy przez to, że właśnie ta relacja zdefiniowana przez Ojca, czyni Ich równymi. Wszelkie ślady władzy, Syn odziedziczył od Ojca i dlatego nie mogą one stanowić części definicji Ich równości. Moc nie przedstawia w sobie żadnej wartości. W ten sposób Bóg pokazał że równość wszystkich stworzonych istot, zależy nie od nabytych przez nie, talentów i zdolności, czy od porównywania się wzajemnie, na podstawie tych atrybutów, ale raczej od przejawiania zdolności do wzajemnego poznania i zrozumienia.

Natura równości Ojca wobec Syna jest kluczową definicją dla całego wszechświata. Jeśli źle zrozumiemy tę relację, źle zrozumiemy samą istotę królestwa Bożego. Jedną z najwspanialszych, cudownych rzeczy w Synu Bożym jest to, że wie On wszystko o Ojcu. Nie ma nikogo takiego jak On, kto byłby w stanie wyjaśnić całemu wszechświatowi, jaki jest Bóg. Zauważ, jak Jezus opisuje swoją równość z Ojcem w kategoriach relacyjnych.

Jana 10:15 „Jak mnie zna Ojciec, i ja znam Ojca;....”

Dlatego Jezus mógł powiedzieć z całą pewnością:

Jana 14:9 „Jezus mu odpowiedział: Tak długo jestem z wami, a nie poznałeś mnie Filipie? Kto mnie widzi, widzi i mego Ojca....”

Nie jest to jakieś mistyczne stwierdzenie istoty na swój temat; jest to stwierdzenie, że Jezus wie wszystko o swoim Ojcu i jest wypełniony Jego charakterem i osobowością. Nie ma nikogo we wszechświecie, kto znałby myśli Ojca tak jak On zna myśli wszystkich – Syn jest jedyny. Ich więc zapewnia, że to, co czcimy, to miłosna relacja między nimi, a nie moc, którą posiadają razem.

Prorok Jeremiasz objawia chwałę Królestwa Bożego, gdy stwierdza:

Księga Jeremiasza 9:23,24 „Tak mówi PAN: Niech się nie chlubi mądry swoją mądrością, niech się nie chlubi mocarz swoją siłą i niech się nie chlubi bogacz swoim bogactwem; Ale kto chce się chlubić, niech się chlubi tym, że rozumie i zna mnie, wie że ja jestem PAN, który okazuje miłosierdzie, sąd i sprawiedliwość na ziemi. To bowiem mi się podoba, mówi PAN.”

W ten sposób znajdujemy definicję równości, która nadaje ton całemu Królestwu Bożemu. Królestwo jest oparte na niezwykłym charakterze Ojca i Syna oraz na tym, w jaki sposób odnoszą się do siebie. Dzielenie się przez Syna mocą z Ojcem, nie jest zdeterminowane przez cokolwiek, co On sam może wnieść pod względem mocy i pozycji, lecz zależy jedynie od woli i upodobania Ojca.

List do Filipian 2:9 „Dlatego też Bóg wielce go wywyższył i darował mu imię, które jest ponad wszelkie imię;”

List do Hebrajczyków 1:6 „I znowu gdy wprowadza pierworodnego na świat, mówi: Niech mu oddają pokłon wszyscy aniołowie Boga.”

Łukasza 9:35 „I rozległ się głos z obłoku: To jest mój syn umiłowany Syn jego słuchajcie.”

Równość opiera się na autorytecie Ojca, a nie na atrybutach Jego Syna. W ramach tej definicji Ojciec i Syn zachowują indywidualne tożsamości, ale są równi.

Wszystko to na pierwszy rzut oka, może nie wydawać się tak ważne, ale dla ludzi ma ogromne znaczenie, zwłaszcza gdy mówimy o równości mężczyzn i kobiet oraz o tym co ją definiuje.

5. Wola

Widzimy teraz, że Duch Syna Bożego przepływa do całego zamieszkałego wszechświata i żyje w sercach i umysłach wszystkich. Aby Boży wszechświat był prawdziwie relacyjny, stworzone przez Niego istoty musiały mieć możliwość wyboru przyjęcia lub odrzucenia tego życiodajnego Ducha Syna. Bez tej możliwości wyboru całe stworzenie byłoby całkowicie zautomatyzowane i zrobotyzowane. Bóg obdarzył każdą stworzoną istotę moralnym prawem wyboru. Ten wybór ogranicza się do jednego: kochać Boga i przyjąć Go oraz Jego życiodajnego Ducha, przez Jego Syna lub odrzucić Jego życie i sprowadzić na siebie śmierć.

Jozuego 24:15 „A jeśli wam się zdaje, że źle jest służyć PANU, wybierzcie sobie dziś, komu będziecie służyć: czy bogom, którym służyli wasi ojcowie po drugiej stronie rzeki, czy bogom Amorytów, w których ziemi mieszkacie. Lecz ja i mój dom będziemy służyli Panu.”

Księga Przysłów 3:5,6 „Ufaj PANU z całego swego serca i nie polegaj na swoim rozumie. Zważaj na niego we wszystkich swoich drogach, a on będzie prostować twoje ścieżki.”

Prawo wyboru oznacza, że każdy człowiek bierze na siebie odpowiedzialność za przyjęcie w swoim życiu cech charakteru Syna Bożego. Miłość Syna do Ojca staje się naszą miłością; poddanie i zaufanie Syna Bożego staje się naszym poddaniem i zaufaniem. Jego sprawiedliwość staje się naszą, przez ciągły wybór poddania się. Zdolność do poddania się i wyboru pierwotnie spływała swobodnie przez rzekę, ale jak zobaczymy dalej, we wszechświecie pojawił się kryzys, który zakłócił życie Bożej rodziny i przyniósł wszystkim wielkie cierpienia.

6. Początek kryzysu

Kiedy wszystko było gotowe, Syn Boży otrzymał zadanie stworzenia wszechświata. Dzięki mocy swojego Ojca stworzył całe zastępy niebiańskie, planety i każdą żywą istotę. Stworzył wielką rzeszę aniołów, z których pierwszy został nazwany Lucyferem – nosicielem światła.

Jana 1:1-3 „Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga i Bogiem było Słowo. Ono było na początku u Boga. Wszystko przez nie się stało, co się stało.”

List do Efezjan 3:9 „I żebym ujawnił wszystkim, jaka jest wspólnota tej tajemnicy ukrytej od wieków w Bogu, który wszystko stworzył przez Jezusa Chrystusa...”

List do Hebrajczyków 1:1,2 „Bóg, który wielokrotnie i na różne sposoby przemawiał niegdyś do ojców przez proroków, w tych ostatecznych dniach przemówił do nas przez swego Syna, którego ustanowił dziedzicem wszystkiego, przez którego też stworzył światy.”

Lucyfer znał pozycję Syna Bożego i wiedział, że otrzymał On całą pełnię boskości jako dziedzictwo. Zaczął tracić z oczu mądrość Boga w Jego Synu. Dzięki darowi woli zaczął kwestionować na jakiej podstawie Syn Boży miałby być równy Bogu. Zaczął pożądać pozycji Syna i rozumował, że jeśli Syn może otrzymać taką pozycję, to dlaczego on nie mógłby jej mieć? Dlaczego nie mogłaby istnieć trzecia odrębna istota, która mogłaby być, jak Bóg? Nie rozumiał istotnej roli Syna i Jego uległego Ducha, który utrzymywał cały wszechświat razem. (List do Kolosan 2:9,10)

Zamiast pielęgnować tożsamość i charakter Boga i Jego Syna, zaczął pożądać mocy i pozycji Boga. Jedną z linii rozumowania było to, że

jeśli Syn został zrodzony z Boga, to nie mógł być Mu równy. Zastanawiał się, dlaczego miałby czcić istotę, która nie była z natury potężna i zawdzięczała swoje istnienie komuś innemu. Doszedł do wniosku, że albo będzie mógł cieszyć się takim samym statusem jak Syn, albo uzna, że jest to upokarzające dla niego, aby uważać Syna za równego Bogu.

List do Filipian 2:5,6 „Niech będzie w was takie nastawienie umysłu, jakie też było w Chrystusie Jezusie; Który będąc w postaci Boga, nie uważał bycia równym Bogu....”

Izajasza 14: 12-14 „O jakże spadłeś z nieba, Lucyferze, synu jutrzeńki! Powalony jesteś aż na ziemię, ty, który osłabiałeś narody!” Ty bowiem mówiłeś w swoim sercu: Wstąpię do nieba, ponad gwiazdy Boga wywyższę swój tron. Zasiadę na górze zgromadzenia, na krańcach północy; Wzniosę się nad szczyty obłoków, będę równy Najwyższemu.”

Ezechiela 28:14-15 „Ty jesteś namaszczoneym cherubinem nakrywającym; ja cię ustanowiłem Byłeś na świętej górze Boga, przechadzałeś się wśród kamieni ognistych. Byłeś doskonały w swoich drogach od dnia, kiedy zostałeś stworzony, aż znalazła się w tobie nieprawość.”

Lucyfer powiedział w swoim sercu, że ustanowi swój własny tron nad gwiazdami lub aniołami Boga. Chciał wstąpić na stanowisko Najwyższego. Jego celem było zdobycie władzy i pozycji. Nie pragnął charakteru Boga, a jedynie Jego pozycji i władzy.

Tajemnicą pozostaje, jak Lucyfer zaczął myśleć w ten sposób. Biblia nam tego nie mówi, ale skoro Bóg dał wszystkim istotom moc wyboru, Lucyfer użył tego prawa, aby odwrócić swoje serce od mądrości Boga i poddania się Jemu i Jego planowi dla wszechświata.

Bóg próbował przemówić Lucyferowi do rozsądku w sprawie obranego przez niego kierunku. Wyjaśnił mu powody, dla których Syn Boży zajął takie stanowisko, jakie zostało Mu dane. Ale Lucyfer odrzucił posłuszeństwo i stał się szatanem, oskarżycielem. Oskarżył Boga o ustanowienie wadliwego królestwa i odmówił oddawania czci Synowi Bożemu. Zamiast tego zdecydował, że jeśli nie może być równy Bogu to zaakceptuje tylko Boga, który ma w sobie moc i władzę, i nie otrzymał jej od nikogo innego.

Należy tu zwrócić uwagę na niezwykle istotną kwestię. Tylko Bóg jest źródłem życia. Nie zgadzanie się z Bogiem, brak zaufania do Niego oraz brak posłuszeństwa, natychmiast odłącza cię od życia. Życie przychodzi tylko poprzez posłuszeństwo wobec Boga, a poddanie i uległość przychodzi do nas tylko przez Ducha Syna. Jest to jeden z kluczowych powodów, dla których Ojciec i Syn są tak ważni. Odmawiając poddania się, Lucyfer opierał się uległemu Duchowi Syna. Sam akt oporu jest aktem nienawiści i morderstwa. To dlatego cielesny umysł jest wrogością wobec Boga (**Rzymian 8:7**). Kiedy szatan sprzeciwiał się Bogu, Bóg musiał niezwłocznie podjąć decyzję – decyzję, którą przygotował i którą miał wprowadzić w życie. Okazując sprzeciw wobec Boga, Lucyfer powiedział "NIE" Duchowi Chrystusa, tak jakby zamordował Syna Bożego. Powiedział: „chcę Twojej mocy, ale nie Twojego Syna”. Bóg musiał albo pozwolić Lucyferowi umrzeć, ponieważ utracił źródło życia, albo pozwolić umrzeć swojemu Synowi, zgodnie z tym, co Lucyfer już uczynił w swoim umyśle.

Śmierć Chrystusa nie obrazowałaby aktu sądowej sprawiedliwości ze strony Boga dla dokonania zemsty; lecz byłaby logicznym następstwem naturalnego prawa wszechświata, że życie pochodzi wyłącznie od Boga i Jego Syna. Lucyfer nigdy by nie wykorzystał tej śmierci, dlatego że nie uznał osobowości (tożsamości) Bożego Syna, ale śmierć Chrystusa obnażyłaby wszelkie działania szatana i zbuntowanych aniołów, tak że

wszechświat zobaczyłby co było w jego umyśle. Gdyby Lucyfer umarł, zamiast Syna Bożego, który podjął taką decyzję na samym początku, nikt nie zrozumiałby dlaczego to się wydarzyło, a Bóg wzbudzałby w nas strach, a nie miłość. Syn Boży został „uwięziony jako zakładnik w towarowym pociągu oporu” wobec woli Boga. Albo Bóg musiał wykoleić pociąg, albo pozwolić swojemu Synowi umrzeć w nadziei, że zrozumiemy, kim On naprawdę jest. O to właśnie chodzi w śmierci krzyżowej – o poznanie Jego prawdziwej tożsamości w Królestwie Bożym (patrz Jana 17:3).

Szatan zaczął rozpowszechniać swoje idee wśród innych aniołów i ostatecznie jedna trzecia aniołów uznała, że Lucyfer ma rację. Dlaczego mają podporządkować się temu Synowi, który odziedziczył wszystko od Ojca i co jest w Nim takiego wyjątkowego? Odmówili podporządkowania się woli Bożej. Niestety, w niebie wybuchła wojna na słowa [polēmos], a szatan i jego zwolennicy zostali wygnani.

Objawienie 12:7-9 „I nastąpiła walka w niebie. Michał i jego aniołowie walczyli ze smokiem. I walczył smok i jego aniołowie; Ale nie zwyciężyli i nie było już dla nich miejsca w niebie. I zrzucony został wielki smok, wąż starodawny, zwany diabłem i szatanem, zwodzący cały świat. Został zrzucony na ziemię, z nim też zrzuceni zostali jego aniołowie.”

Bóg mógłby pozwolić umrzeć szatanowi, ale obnażone nasiona jego niebezpiecznego myślenia musiały wykiełkować. Ponieważ szatan odrzucił jedyne życie dostępne mu w Synu Bożym, można było pozwolić mu umrzeć, lecz aniołowie i reszta wszechświata mogliby pomyśleć, że Bóg unicestwił go siłą, co doprowadziłoby do zrodzenia się kłamstwa o Bożej przemocy. Każde stworzenie musiało przekonać samo siebie o tym, że życie jest możliwe tylko w Synu. Cały wszechświat powinien był zobaczyć, kto ma rację, Bóg czy szatan.

7. Stworzony na Jego obraz

Szatan i jedna trzecia aniołów zakwestionowali pozycję Syna i Jego więź z Ojcem. Nie było nikogo, kto mógłby zweryfikować pochodzenie relacji między Ojcem i Synem i dlatego musieli zaufać Ojcu, że On wie, co jest najlepsze dla wszystkich.

Wiedząc, że nadejdzie czas, w którym Jego relacja z Synem zostanie zakwestionowana, Bóg przygotował plan, aby pełniej wyjaśnić tę szczególną więź, jaką utrzymywał ze swoim Synem. Dostarczyłby On przykład dla wszechświata, aby ten mógł dokładniej obserwować istotną zasadę zwierzchnictwa i uległości w relacji Ojciec-Syn.

To właśnie wtedy, gdy Ojciec i Syn planowali projekt „Ziemia,” frustracja Lucyfera wzrosła. Lucyfer pragnął być księciem tego świata, ale jego prośba została odrzucona. To Chrystus miał być księciem tego świata, ponieważ świat ten miał być stworzony na obraz Ojca i Jego Syna. Lucyfer był zazdrosny o Syna Bożego. Gdyby tylko zaufał, że ten projekt pomoże mu lepiej zrozumieć szczególną relację między Ojcem i Synem, oraz dlaczego rola Syna była tak szczególnie istotna dla królestwa Bożego! Niestety, tak się nie stało.

Bóg i Jego Syn ruszyli naprzód z planem stworzenia ziemi i objawienia wszechświatowi, bardzo szczególnego obrazu ich relacji. I Bóg rzekł do Swojego Syna: "Uczyńmy człowieka na Nasz obraz" (**patrz: Rdz 1:26**).

Kto jest w stanie pojąć wybuch kreatywności, który trwał przez cały tydzień tworzenia! Dzień po dniu, gdy twórcza moc Boga wypływała z Jego Syna, Ziemia nabierała kształtu. Ziemia, trawa i kwiaty, drzewa, słońce i księżyc, zwierzęta, a następnie scena została przygotowana dla korony stworzenia – człowieka: mężczyzny i kobiety.

Proces stworzenia ma szczególne znaczenie i opowiada ważną historię dotyczącą Boga i Jego Syna.

Księgo Rodzaju 1:27 „Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, na obraz Boga go stworzył; stworzył ich mężczyzną i kobietą”.

Oto jak to się stało:

Księgo Rodzaju 2:7 „Wtedy PAN Bóg ukształtował człowieka z prochu ziemi i tchnął w jego nozdrza tchnienie życia. I człowiek stał się żywą duszą”.

Księga Rodzaju 2:18-25 „PAN Bóg powiedział też: Niedobrze, by człowiek był sam; uczynię mu odpowiednią dla niego pomoc. I ukształtował PAN Bóg z ziemi wszelkie zwierzęta polne i wszelkie ptactwo niebieskie, i przyprowadził je do Adama, aby zobaczyć, jak je nazwie; a jak Adam nazwał każdą istotę żywą taka była jej nazwa. I Adam nadał nazwy wszelkiemu bydłu i ptactwu niebieskiemu, i wszelkim zwierzętom polnym. Dla Adama jednak nie znalazła się pomoc odpowiednia dla niego. Wtedy PAN Bóg zesłał głęboki sen na Adama; a gdy zasnął, wyjął jedno z jego żeber i wypełnił ciałem miejsce po nim. I z tego żebra, które PAN Bóg wyjął z Adama utworzył kobietę i przyprowadził ją do Adama. I Adam powiedział: To teraz jest kość z moich kości i ciało z mojego ciała; dlatego będzie nazwana kobietą, bo z mężczyzny została wzięta. Dlatego opuści mężczyzna swojego ojca i swoją matkę i połączy się ze swoją żoną, i będą jednym ciałem. I oboje, Adam i jego żona, byli nadzy, a nie wstydzili się”.

Bóg, poprzez Swojego Syna, uczynił Adama z prochu ziemi, a następnie rzeka życia popłynęła lub wlała się w niego poprzez tchnienie. Drogocenne przymioty Syna Bożego, mianowicie poczucie błogosławieństwa Ojca oraz pełne miłości zaufanie i posłuszeństwo

Syna, przeszły pomyślnie przez wolę Adama i stały się jego częścią. Sama natura Adama pragnęła służyć i podobać się Bogu, ponieważ otrzymał te pragnienie od Syna Bożego za pośrednictwem Ducha.

1 list do Koryntian 2:16 „Kto bowiem poznał umysł PANA?

Kto go będzie pouczał? Ale my mamy umysł Chrystusa”.

Bóg postawił Adama w takich okolicznościach, że zaczął zdawać sobie sprawę, że czegoś mu brakuje. Dlaczego Bóg miałby stworzyć Adama z poczuciem, że czegoś mu brakuje? To uczy nas czegoś interesującego o Bogu i Jego Królestwie: niektórych rzeczy można się nauczyć tylko poprzez doświadczenie, a dla Adama uświadomienie sobie, że czegoś mu brakowało, wzmoгло jego pragnienie i zwiększone poczucie wdzięczności, kiedy Bóg to zapewnił.

Adamowi brakowało drugiego człowieka, który mógłby głęboko zrozumieć jego duszę i sposób myślenia; kogoś, kto mógłby docenić jego radość i podzielić się jego doświadczeniem. Adam z upływem czasu, zaczął zdawać sobie sprawę z tego, że nie ma nikogo takiego jak on, nikogo - kto by go rozumiał. Ta świadomość pobudziła w nim pragnienie czegoś, co było kluczowe dla Królestwa Bożego – bliskich więzi. Oczywiście jest, że aby to zrozumieć, trzeba samemu tego doświadczyć. Bóg mógłby opowiedzieć Adamowi o tym jak ważne są więzi i wyjaśnić dlaczego są dobre. Dając więc, Adamowi zadanie nadawania imion zwierzętom, dał nie tylko umysłowi Adama, ale także jego sercu poczucie tego co jest naprawdę ważne.

Dlaczego Bóg uśpił Adama, otworzył jego ciało, wziął żywe żebro i uformował z niego kobietę? Czy nie wydaje się to bardzo skomplikowanym sposobem osiągnięcia celu? Proces ten jest niesłychanie pouczający. Proces powstawania Ewy z Adama, stworzonej z jego substancji i wychodzącej z jego boku blisko jego serca, obrazuje bezpośrednio historię Ojca i narodziny Jego Syna.

Dlaczego Bóg nie wziął części mózgu Adama, dlaczego było to źebro nad sercem? Biblia nie mówi nam dlaczego tak się stało, ale mówi nam że cierpienie w sercu Adama dobiegło kresu z powodu braku towarzysza, który by go rozumiał i mógłby służyć jako uległy, pośrednik, pielęgnujący nasienie, które nosił.

Jana 1: 18 „Boga nikt nigdy nie widział. Jednorodzony Syn, który jest w łonie Ojca, On nam o Nim opowiedział.”

Jana 8:42 „Jezus im powiedział: Gdyby Bóg był waszym Ojcem, miłowałibyście mnie, gdyż ja od Boga wyszedłem i przyszedłem, a nie przyszedłem sam od siebie, ale On mnie posłał.”

Księga Przysłów 8:23-25 „Przed wiekami zostałam ustanowiona, od początku; zanim powstała ziemia; Gdy jeszcze nie było głębin, zostałam zrodzona, kiedy jeszcze nie było źródeł obfitujących w wody. Zanim góry zostały założone nim były pagórki, zostałam zrodzona.”

List do Rzymian 1:19,20 „Ponieważ to, co można wiedzieć o Bogu, jest dla nich jawne, gdyż Bóg im to objawił. To bowiem, co niewidzialne, to znaczy jego wieczna moc i bóstwo, są widzialne od stworzenia świata przez to, co stworzone, po to, aby oni byli bez wymówki.”

W wersetach, które właśnie wymieniliśmy, widzimy wyraźny dowód na to, że Syn Boży wyszedł z łona Ojca. Słowa "wyszedł" i "przyszedł" oznaczają "wychodzić z", a w Księdze Przysłów 8:25 mowa jest bezpośrednio o zrodzeniu. Apostoł Paweł, komentując to, mówi, że stworzenie daje nam bezpośredni obraz Boga, abyśmy byli bez wymówki.

Kto może sobie wyobrazić, co pomyślał Adam, gdy po raz pierwszy zobaczył Ewę, kiedy ich oczy się spotkały i uświadomił sobie, że oto człowiek, który może go naprawdę zrozumieć i cenić. Ktoś, kto był z jego istoty i mógłby zrodzić jego nasienie, pielęgnować je i być tym najważniejszym, posłusznym pośrednikiem, niezbędnym aby przekazać swoim dzieciom i wnukom jak ważne jest bycie poddanym i posłusznym. Dokładnie tak jak Bóg potrzebował aby Jego Syn, uosabiał te uległe atrybuty, tak ziemskie królestwo zostało ustanowione w taki sposób, by mąż nie mógł tego zbudować bez udziału swojej żony. Jego dzieci nie wiedziałyby, jak się podporządkować bez żywego przykładu w osobie matki. W więzi między mężem a żoną istnieje głęboka świętość. Prawdłowo zbudowana relacja bezpośrednio wskazuje na więź między Ojcem a Synem i stale przypomina wszechświatowi o kłamliwych oskarżeniach szatana wobec Syna Bożego.

1 List do Koryntian 11:10 „Dlatego kobieta powinna mieć na głowie znak władzy, ze względu na aniołów.”

Bóg zaprojektował relację między mężem a żoną, aby uczynić z tego przykład dla aniołów i pokazać jak wygląda więź między Ojcem a Jego Synem. Co za wspaniały przywilej być stworzonym w tym celu.

Znając tę prawdę, widzimy, że główny sekret małżeństwa polega na tym, żeby pozwolić Duchowi Bożemu uczynić Go obrazem wzajemnej relacji jaką mieli między sobą Ojciec i Syn: przy czym mąż jest źródłem błogosławieństwa, a żona żywym przykładem wierności i posłuszeństwa w miłości.

Adam i Ewa mieli zaszczytną i szczęśliwą misję; gdyby tylko pozostali na obraz Ojca i Syna, od ilu nieszczęść i smutków byliby uchronieni.

8. Ojciec kłamstwa

Pamiętamy, o czym szatan zdecydował, że jeśli Bóg nie pozwoli mu mieć dostępu do mocy i przywilejów Syna Bożego, wówczas on będzie czcił tylko Boga, który ma wrodzoną moc i władzę, nie odziedziczoną od nikogo. Po tym, jak Bóg odmówił przyjęcia „reform” szatana, został on postawiony w sytuacji, w której musiał przyznać, że nadal zawdzięczał życie Ojcu, nawet jeśli nie chciał uznać istotnej pozycji Syna.

Szatan nie mógł ustanowić królestwa opartego na własnych zasadach, jeśli musiałby stale uznawać, że wszelka moc pochodzi od Boga. Wymyślił więc WIELKIE KŁAMSTWO - każdy ma życie w sobie. Istniało kilka możliwości uwierzenia w to oszustwo. Można wierzyć, że jesteś po prostu nieśmiertelny, a nieśmiertelność jest naturalnym atrybutem każdego stworzenia. Można wierzyć, że życie istnieje jedynie jako energia, a każdy jest z nią połączony i może jej używać do robienia tego, co chce. Można też wierzyć że Bóg, dał ci dar nieśmiertelności, abyś wykorzystał go najlepiej jak potrafisz. Nie miało znaczenia, którą opcję wybrałeś, dopóki wierzyłeś, że *masz własne źródło życia*. To jest **największe kłamstwo we wszechświecie**. Jak Jezus powiedział:

Jana 8:44 „Wy jesteście z waszego ojca - diabła i chcecie spełniać pożądliwości waszego ojca. On był mordercą od początku i nie został w prawdzie, bo nie ma w nim prawdy. Gdy mówi kłamstwo, mówi od siebie, bo jest kłamcą i ojcem kłamstwa.”

Bóg mógł natychmiast zakończyć to kłamstwo, pozwalając umrzeć tym, którzy odrzucili Jego Syna, ale Syn nadal zapewniał im życie, mimo że było to dla Niego bolesne. Aby wszechświat mógł zobaczyć skutki kłamstwa, Syn musiał upadłym aniołom zapewniać życie, nawet wtedy,

gdy pragnęły Go zamordować i zniszczyć. Skoro Szatan i jego aniołowie odrzucili Jezusa, już więcej nie otrzymali ducha uległego zaufania i posłuszeństwa, który pochodzi tylko od Niego. Ukrzyżowali w sobie Syna Bożego odtrąciwszy Jego charakter i Ducha. Jednak Bóg nadal zapewniał im życiową siłę, aby szatan miał czas na zademonstrowanie swojej filozofii, a wszechświat zdecydował, po której stronie leży prawda.. Jak wspomnieliśmy wcześniej, pozwolenie szatanowi na przeciwstawienie się Bogu miało swoją cenę – kosztowało życie tego, który został odrzucony, czyli Syna Bożego. Szatan był mordercą od samego początku; spowodował śmierć Chrystusa sprzeciwiając się Bogu. Ta śmierć miała miejsce w umyśle Szatana, a to musiało zostać zmanifestowane wszechświatowi, aby każdy mógł zobaczyć, co się dzieje. Nie było Bożym pragnieniem, aby ta manifestacja wydarzyła się na Ziemi, ale niestety to właśnie tutaj miała nastąpić.

9. Zwiedziona ludzkość

W poprzednim rozdziale przyjrzelśmy się istotnemu składnikowi woli. Dar woli dany mężczyznom i kobietom pozwala im na dokonanie wyboru, na rzecz posłuszeństwa Bogu. Bez zdolności swobodnego wyboru posłuszeństwa, nie można otrzymać prawdziwego błogosławieństwa lub doświadczyć uczucia zadowolenia z tego, że przynosimy radość Ojcu. Właśnie to doznanie, że robimy to co miłe dla Ojca, przynosi nam błogosławieństwo. Zauważmy, co mówi Jezus:

Jana 8:29 „A ten, który mnie posłał, jest ze mną. Ojciec nie zostawił mnie samego, bo ja zawsze czynię to, co mu się podoba.”

Jezus niezmiennie miał błogosławieństwo, ciągle podporządkowując Swoją wolę, woli Ojca. Dar woli przynosi także wiele innych błogosławieństw, ale to wykracza poza zakres tego studium. Kiedy Bóg stworzył Adama i Ewę, musiał zaopatrzyć ich w możliwość używania przez nich swojej woli. Stwórca dał im prawo wyboru. Gdybyśmy nie mieli prawa wyboru sprzeciwu wobec Boga, to nie otrzymalibyśmy błogosławieństwa za wypełnianie Bożych uczynków. Bóg dał ludziom sposobność przypodobania się Mu, przyznając im także możliwość niepodporządkowania się wobec Niego i zjedzenia owocu z drzewa poznania dobra i zła..

Księga Rodzaju 2:16,17 „I rozkazał PAN Bóg człowiekowi: Możesz jeść do woli z każdego drzewa ogrodu; Ale z drzewa poznania dobra i zła jeść nie będziesz, bo tego dnia, kiedy zjesz z niego, na pewno umrzesz.”

Każdego dnia, podejmując wybór nie jedzenia z tego zakazanego drzewa, Adam i Ewa otrzymywali szczególne błogosławieństwo posłuszeństwa – zdawali sobie sprawę z tego, że Bóg jest z nich zadowolony.

Zrzucony z nieba szatan przeniknął do naszego świata w tym miejscu, gdzie można było wykorzystać prawo do nieposłuszeństwa Bogu. Dlatego przyjąwszy wygląd węża, wspiął się na drzewo poznania dobra i zła. Wiemy, że tym wężem jest szatan z Księgi Objawienia.

Objawienia 12:9 „I zrzucony został wielki smok, wąż starodawny, zwany diabłem i szatanem, zwodzący cały świat. Został zrzucony na ziemię, z nim też zruceni zostali jego aniołowie.”

Teraz gdy znamy spojrzenie szatana - jaki był jego pogląd na źródło życia, zauważmy jak w próbie zwabienia Adama i Ewy i pozyskania ich

do swojego królestwa, przedstawił im przekonania, które wykluczały ich zależność od Boga w uzyskaniu i podtrzymywaniu życia.

Zwróćmy uwagę na słowa szatana.

Księga Rodzaju 3:1-5 „Wąż był bardziej przebiegły niż wszystkie zwierzęta polne, które Pan Bóg uczynił. Powiedział on do kobiety: Czy Bóg rzeczywiście powiedział: Nie wolno wam jeść ze wszystkich drzew tego ogrodu? I kobieta odpowiedziała wężowi: Możemy jeść owoce z drzew tego ogrodu; Ale z owocu drzewa, które jest pośrodku ogrodu, Bóg powiedział: Nie będziecie z niego jeść ani go dotykać, abyście nie umarli. I wąż powiedział do kobiety: Na pewno nie umrzecie; Ale Bóg wie, że tego dnia, gdy z niego zjecie, otworzą się wasze oczy i będziecie jak bogowie znający dobro i zło.”

Szatan oświadczył, że nieposłuszeństwo wobec Boga, odrzucenie Jego woli, i tego co On nakazał nie przyniesie przekleństwa, lecz błogosławieństwo; ich oczy zostaną otwarte na wielką wiedzę i mądrość, a oni sami staną się jak bogowie. Powiedział też, że nie umrą, wpoił im, że mogą nadal żyć, nawet jeśli nie będą polegać na Bogu i nie będą Mu ufać. Natomiast będą mogli zaufać sobie i własnemu osądowi.

Jakie to smutne, że Ewa posłuchała rady węża, a następnie poszła do Adama i przekonała go, by nie ufał Bogu i uwierzył w wielkie kłamstwo węża. Kiedy zjedli owoc i uwierzyli w to oszustwo, ich całe zrozumienie Boga, samych siebie i tego, jak działał wszechświat, całkowicie się zmieniło.

Akceptując kłamstwo, Adam i Ewa przestali wierzyć, że wszystko pochodzi od Ojca. Odrzucili myśl o tym, że ich szczęście zależy od zaufania i poddania się Jemu. Łamiąc Boże polecenie, faktycznie

uśmiercili najpiękniejsze atrybuty Syna Bożego – ufne posłuszeństwo i uległość. Bóg musiał pokazać Adamowi i Ewie, że zaprzestanie poddawania się Mu, było w rzeczywistości bezpośrednim atakiem na Jego Syna i wszystko, co On reprezentował. Adam i Ewa zamordowali Syna Bożego w swoich umysłach, opierając się duchowi uległości, który jest Duchem Syna Bożego. Jest to bardzo ważny punkt, który należy zrozumieć. ***Akt oporu wobec Boga jest aktem zamordowania Ducha Jego Syna, esencji uległości.*** To dlatego Jezus nazywa Lucyfera mordercą od początku.

Jana 8:44 „Wy jesteście z waszego ojca - diabła i chcecie spełniać pożądliwości waszego ojca. On był mordercą od początku i nie został w prawdzie, bo nie ma w nim prawdy. Gdy mówi kłamstwo, mówi od siebie, bo jest kłamcą i ojcem kłamstwa.”

Wszyscy aniołowie, którzy odrzucili Syna Bożego i zwrócili się przeciwko Niemu w nienawiści, zamordowali Go w swoich umysłach. Biblia wyraźnie łączy nienawiść z morderstwem.

1 list Jana 3:15 „Każdy, kto nienawidzi swego brata, jest mordercą, a wiecie, że żaden morderca nie ma życia wiecznego zostającego w sobie.”

Ofiara Syna Bożego została przewidziana przed stworzeniem Ziemi. Jedyńm sposobem, aby wszechświat mógł zrozumieć, co było w umysłach zbuntowanych aniołów, było zmanifestowanie tego. Zauważmy:

1 List Piotra 1: 19,20 „Lecz drogą krwią Chrystusa jako baranka niewinnego i nieskalanego; Przeznaczonego do tego przed założeniem świata, a objawionego w czasach ostatecznych ze względu na was.”

Bóg nie został zaskoczony buntem szatana. Był na to przygotowany; Ojciec i Syn we wspólnej radzie zaplanowali drogę zbawienia, ale bunt szatana sprawił, że plan ten musiał zostać wprowadzony w życie. Kiedy buntownik zawołał: "Wstąpię do nieba i będę jak Najwyższy" – w tym planie nie było miejsca dla Syna Bożego; miał zostać obalony i zniszczony.

Szatan przekazał swoje nasienie buntu rasie ludzkiej, a Syn miał teraz umrzeć za nich. Chrystus zmanifestuje w świecie fizycznym, że ludzkość zabiła uległego Syna Bożego w swoich umysłach. To musiało zostać ujawnione, aby wszyscy mogli to zobaczyć. Umieszczając Chrystusa na krzyżu, widzimy, że dzieło węża zostało obnażone. To częściowo wyjaśnia, dlaczego Mojżeszowi nakazano, aby umieścił węża na palu; akt ukrzyżowania był ujawnieniem morderczych planów szatana. Nie mógł już dłużej ukrywać swoich prawdziwych zamiarów wobec Chrystusa.

Tak więc, kiedy Adam i Ewa zgrzeszyli i odrzucili uległego Ducha Chrystusa, byli winni morderstwa wraz z szatanem. Chrystus został zabity w ich umysłach.

Objawienie 13:8 „Wszyscy mieszkańcy ziemi oddadzą jej pokłon, ci, których imiona nie są zapisane w księdze życia Baranka zabitego od założenia świata.”

List do Hebrajczyków 6:6 „A odpadli – ponownie odnowić ku pokucie, gdyż sami sobie znowu krzyżują Syna Bożego i wystawiają go na hańbę.”

Złożenie na ofiarę Bożego Syna, było dla Adama i Ewy objawione jako symbol następująco:

Księga Rodzaju 3:21 „I PAN Bóg sporządził dla Adama i jego żony odzienie ze skór i przyodział ich.”

Odzienie ze skór musiało pochodzić od zwierząt. Zwierzęta te musiały zostać złożone w ofierze, aby ubrać Adama i Ewę. Dopóki nie zgrzeszyli, nie potrzebowali ubrań. Byli odziani w chwałę Bożą, lecz odtrącając Go, utracili tę chwałę. Zabicie baranka było symbolem obietnicy, wysłania Swojego Syna na śmierć i musiało im pokazać, czego faktycznie się dopuścili w swoich myślach. Pomogło im zobaczyć, w jakim stopniu zgubne jest sprzeciwianie się Bogu i na jak druzgoczące przekleństwo narażamy siebie wyrzekając się posłuszeństwa. W gruncie rzeczy pozbawiamy Syna Bożego sedna uległości.

Księga Rodzaju 3:15 „I wprowadzę nieprzyjaźń między tobą a kobietą, między twoim potomstwem a jej potomstwem. Ono zrani ci głowę, a ty zranisz mu piętę.”

Jana 1:29 „I nazajutrz Jan zobaczył Jezusa przychodzącego do niego i powiedział: Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata.”

Jakże niezwykłego czynu dokonał dla nas Syn Boży. Pokazał wszechświatowi do czego prowadzi odmowa posłuszeństwa. To zabija Ducha Tego kto jest drogi i żarliwie kochany przez Boga – Jego Syna. Syn Boży odpowiedział na tragedię sprzeciwu, manifestując wyjątkowe posłuszeństwo; Jego pokora była tak przekonywującym dowodem, że w rdzeniu zmieniła cały wszechświat. To także pokazało wszechświatowi odwieczną wartość Syna Bożego - miłość, którą do Niego przejawiamy, przyjmując Jego Ducha posłuszeństwa Ojcu i Jego przykazaniom.

10. Wnioski

Dokładnie prześledziliśmy w Biblii, co Bóg objawia o sobie samym na początku. Dowiedzieliśmy się, że:

1. Jest tylko jeden prawdziwy Bóg zwany Ojcem. Jana 17:3; 1 Kor 8:6; 1 Tym 1:17
2. On jest źródłem wszelkiego życia i błogosławieństwa. Jakuba 1:17
3. Zrodził Syna na swój obraz, dał Mu wszelką moc i uczynił Go równym Sobie. Hbr 1:1-5; Prz 8:12-30; Flp 2:6; Jan 5:26; 8:42; Kol 2:9
4. Syn Boży jest kluczem do Królestwa Bożego. On posiada najważniejsze składniki ufnego posłuszeństwa, uległości i błogosławieństwa. Mat 3:17; Ps 40:8; Jana 8:29
5. Duch Syna napęłnia cały wszechświat i żyje w sercach wszystkich, którzy zdecydują się poddać przykazaniom Ojca. Obj 22:1,2; Jana 7:37,38; Rzymian 8:9,10
6. Lucyfer, pierwszy stworzony anioł, odrzucił Tożsamość Syna Bożego i odmówił poddania się Bożemu nakazowi oddawania Mu czci. Jana 5:22; Flp 2:6; Obj 12:7-9; Hbr 1:6
7. Lucyfer stał się szatanem i pociągnął za sobą jedną trzecią aniołów, którzy zaczęli wierzyć, że nie ma potrzeby poddawania się Bogu, ponieważ mamy w sobie własne życie. Obj 12:4, Rdz 3:4,5
8. Akt opierania się Bożym nakazom jest równoznaczny z zamordowaniem Jego Syna - esencji uległości, zaufania i posłuszeństwa. Jana 8:44; Obj 13:8; 1 Jana 3:15
9. Syn będąc posłuszny planom swojego Ojca, pokazał całemu uniwersum, że sprzeciw wobec Boga prowadzi do tego, że Syn musi umrzeć za nas. Rdz 3:15; Hbr 6:6

Teraz mamy jasny biblijny obraz tego, kim jest Bóg, Jego Syn, Boży Duch i jak Oni współdziałają. Zapoznaliśmy się również z kłamstwem szatana dotyczącym źródła życia i z jego duchem sprzeciwu. Prześledźmy obecnie, jakie były początki dwóch systemów, które ukształtowały się na ziemi.

11. Dwie drogi

W poprzednich rozdziałach przeanalizowaliśmy zasadnicze różnice w myśleniu Boga i szatana.

- Królestwo Boże zostało ustanowione, aby podkreślić świętość relacji; królestwo szatana koncentruje się na zdobywaniu i posiadaniu władzy.
- Królestwo Boże działa poprzez błogosławieństwo przez uległość, zaufanie i posłuszeństwo; królestwo szatana działa poprzez „błogosławieństwo” przez opór i niezależność od Bożego autorytetu.
- Królestwo Boże definiuje równość poprzez zdolność poznania drugiej osoby; królestwo szatana definiuje równość poprzez zdolność, pozycję i osiągnięcia dzięki wrodzonej mocy.
- Królestwo Boże jest rządzone przez strukturę rodzinną, a członkowie królestwa są motywowani poprzez miłość; królestwo szatana jest rządzone przez różne formy struktur opartych na władzy, a członkowie królestwa są zmuszani przez tyranie.
- Królestwo Boże definiuje wartość poprzez charakter i wzajemne relacje; królestwo szatana definiuje wartość poprzez moc i władzę.

Różnice te można podsumować w następującym fragmencie Biblii:

Jeremiasza 9:23,24 „Tak mówi PAN: Niech się nie chlubi mądry swoją mądrością, niech się nie chlubi mocarz swoją siłą i niech się nie chlubi bogaty swoim bogactwem; Ale kto chce się chlubić, niech się chlubi tym, że rozumie i zna mnie, wie że ja jestem PAN, który okazuje miłosierdzie, sąd i sprawiedliwość na ziemi. To bowiem mi się podoba, mówi PAN.”

Gdy przyjrzymy się historii, zauważymy, że ludzkie poglądy na temat Boga są podzielone wzdłuż tych linii. Czasami może być trudno rozpoznać, która z tych zasad działania jest kluczowa, ponieważ królestwo szatana wykorzystuje relacje w celu zdobycia władzy i dlatego język może brzmieć bardzo relacyjnie, ale nadal koncentruje się na mocy i władzy.

Jako, że szatan zasugerował Ewie, zaakceptowanie przekonania, że mamy życie w sobie, doprowadziło to do tego, że naturalnie zaczęliśmy postrzegać siebie bogami. Z tą świadomością wiele ludzkich koncepcji Boga, jest w rzeczywistości projekcjami ludzkich atrybutów i zdolności. Widać to bardzo wyraźnie w mitologii greckiej i jej opisach Zeusa – boga bogów; Afrodyty – bogini miłości i piękna; Apolla – boga muzyki, medycyny i zdrowia; Aresa – boga wojny. Bogowie ci – to wszystkie ubóstwiane ludzkie cechy i oddawanie im czci to w istocie samouwielbienie zaproponowane przez szatana Ewie podczas kuszenia w raju.

Chciałbym rozpocząć naszą historię od porównania dwóch postaci biblijnych, które stanowią jasny przykład, tych dwóch systemów: Abrahama i Nimroda.

12. Fundamenty Babilonu

Zanim bezpośrednio zajmiemy się historiami Abrahama i Nimroda, pokrótce wykonamy krótki historyczny przegląd tych czasów. Pierwszym owocem przyjęcia kłamstwa szatana był strach. Zauważmy:

Księga Rodzaju 3:9,10 „I PAN Bóg zawołał na Adama, i zapytał go: Gdzie jesteś? On odpowiedział; Usłyszałem twój głos w ogrodzie i zląkłem się, gdyż jestem nagi, i ukryłem się.”

Odkąd Adam przyjął kłamstwo, wierzył, że ma życie w sobie. Problem polegał na tym, że teraz zdał sobie sprawę, że Bóg jest większym i potężniejszym źródłem życia niż on sam. To wyzwoliło strach. Tak długo jak Adam nie wierzył, że życie ma w samym sobie, był szczęśliwy, ufając, że Bóg jest kochającym Ojcem, który dał mu wszystko – to o takim strachu nie mogło być mowy. Pierwszym owocem kłamstwa jest więc STRACH.

Kolejnym skutkiem kłamstwa, była pycha. Kiedy Adam został zapytany o to, co zrobił, nie mógł przyznać, że się mylił. Jego duma nie pozwoliła mu tego zrobić.

Księga Rodzaju 3: 11,12 „Bóg zapytał: Kto ci powiedział, że jesteś nagi? Czy zjadłeś z drzewa , z którego zakazałem ci jeść? Adam odpowiedział: Kobieta, którą mi dałeś, aby była ze mną, ona dała mi z tego drzewa i zjadłem.”

Adam obwinał swoją żonę. Powinien był pamiętać, że w Bożym systemie to on jest głową swojego domu; cała odpowiedzialność za to, co dzieje się w jego rodzinie, spoczywa ostatecznie na Nim. Obwiniając swoją żonę, dopuścił się kłamstwa, wierząc, że jego żona ma w sobie moc wpływania na jego zachowanie, a zatem może ją obwiniać i nie

brać na siebie żadnej odpowiedzialności. To prawda, że Ewa kusiła Adama, ale on dokonał własnego wyboru i dlatego był odpowiedzialny. On jednak nie chciał tego zaakceptować. Dlatego drugi owoc kłamstwa to - PYCHA. Te dwa owoce stały się zalążkiem powstania Babilonu.

Więcej złych owoców miało nadejść. Adam i Ewa wyznali swój błąd, ale nasiona buntu pozostały z nimi i przeszły na ich synów Kaina i Abla. Abel pielęgnował uległego ducha Chrystusa i pokornie postępował zgodnie z planem, który Bóg ustanowił, aby przywrócić ludzkość do ponownego, pełnego, przyjęcia Jego Syna. Kain uznał Boga, ale odmówił podążania za Jego planem. Oto trzeci owoc - OPÓR. Kain zmienił swój sposób oddawania czci Bogu i zignorował ofiarę baranka. Abel błagał brata, by zrobił to, co mu pokazano, ale Kain nie chciał go słuchać. Kain wciąż się opierał, i szatan ostatecznie doprowadził go do brutalnego zabicia brata w gniewie. Oto więcej owoców: GNIEW, NIENAWIŚĆ I MORDERSTWO. Zabójstwo Abla było wyrazem myśli szatana wobec Chrystusa. Łagodny i uległy Abel został zamordowany przez swego brata inspirowanego przez szatana, co było pierwszym dowodem gwałtownych emocji wobec Chrystusa, ukrytych głęboko w sercu szatana.

Jak wspomnieliśmy wcześniej, duch sprzeciwu odbiera nam poczucie Bożego błogosławieństwa i aprobaty. Bez Bożego błogosławieństwa czujemy się niepewni i bezwartościowi. Kain opierał się apelom rodziców, opierał się apelom brata i opierał się apelom Boga. Im większy był opór Kaina, tym większa była jego niepewność i bezwartościowość. Kiedy Bóg wypowiedział klątwę wobec Kaina, nie było to coś, co Bóg na niego nałożył, ale raczej był to naturalny rezultat oporu; strach, niepewność i bezwartościowość. Przekleństwo była naturalną konsekwencją własnych działań Kaina - Bóg jedynie to wyraża.

Księga Rodzaju 4:11,12 „Teraz więc przeklęty będziesz na ziemi, która otworzyła swe usta, aby przyjąć krew twego brata przelaną przez twoją rękę. Gdy będziesz uprawiał ziemię, nie da ci już swego plonu. Tułaczem i zbiegiem będziesz na ziemi.

Terminy „zbieg” i „tułacz” dają poczucie wędrowki, wahania i niestałości. Są to kolejne owoce: NIEPEWNOŚĆ, NIESTAŁOŚĆ I BEZWARTOŚCIOWOŚĆ.

Po tym, jak Adam i Ewa stracili Abla, Bóg dał im kolejnego syna - Seta. Przejawiał on jeszcze więcej tego samego pokornego ducha, co Adam i Abel. Tak więc z rodziny Adama wyłoniły się dwa plemiona: plemię Seta, które, wypełnione poczuciem błogosławieństwa Ojca poprzez poddanie się Jego rozkazom, stało się znane jako synowie Boży; oraz plemię Kaina, które, wypełnione owocami buntu i bezwartościowości stało się znane jako synowie i córki ludzkie.

Szatan wiedział, że skoro Bóg zorganizował relacje międzyludzkie w rodzinach, to dzieci rodziły się na świecie pełne zależności od swoich rodziców. Taka sytuacja pomogła dzieciom nauczyć się zależności od Boga. Kluczową osobą w rodzinie, która uczyła dzieci cennej cechy uległości, była matka. Szatan kusił synów Bożych, by szukali córek ludzkich i żenili się z nimi. Córki Kaina były przepelnione duchem swoich ojców: strachem, pychą, buntem, gniewem i nienawiścią. Wszystkie te zgubne owoce były ukryte w sercach kobiet, które nauczyły się upiększać swój wygląd zewnętrzny. Synowie Boży nie rozpoznali ich charakterów i poślubiali te kobiety. Związki te doprowadziły do powstania najgorszych tyranów. Biblia nazywa ich gigantami; to słowo znaczy raczej gigantyczne rozmiary własnego ego, skupiające się na zdobywaniu władzy.

Księga Rodzaju 6: 1-5 „Gdy ludzie zaczęli się mnożyć na ziemi i rodziły im się córki; Synowie Boży, widząc ze córki

ludzkie były piękne, brali sobie żony wszystkie, które sobie upodobali. I powiedział PAN: Mój duch nie będzie na zawsze się spierał z człowiekiem, bo jest on ciałem. Będzie więc jego dni sto dwadzieścia lat. A w tych dniach byli na ziemi olbrzymy; nawet i potem, gdy synowie Boży zbliżali się do córek ludzkich, a one rodziły im synów. To są mocarze, którzy od dawna byli sławnymi mężczyznami. A gdy PAN widział, że wielka jest niegodziwość ludzi na ziemi i wszystkie zamysły i myśli ich serca były tylko złe, po wszystkie dni...”

W krótkim czasie kochający, uległy duch Jezusa został wymazany z serc synów Bożych, a myśli prawie wszystkich były nieustannie złe. Bóg wycofał Swojego Ducha i pozwolił potopowi powstrzymać niegodziwość, zniszczenie i przemoc. Nawiedził nieprawości ojca na dzieci do trzeciego i czwartego pokolenia. Bóg zaczął od nowa z Noem i jego rodziną, ale wkrótce szatan wszedł przez Chama, aby położyć fundamenty pod królestwo Babilonu. Cham był pod wpływem niegodziwców starego świata. Pewnego dnia, gdy znalazł swojego Ojca w jego namiocie, nagiego i pijanego, przeszkodził mu i zrobił coś tak nikczemnego, że owoc bezwartościowości, niepewności i buntu spowodował, że jego potomkowie wspięli się na nowe poziomy zniewolenia, kontroli i rozpusty, aby pokonać nasilający się strach i poczucie niepewności.

Nimrod był wnukiem Chama. Oto, co mówi o nim Biblia:

Księga Rodzaju 10:8-10 „Kusz spłodził Nimroda, który zaczął być mocarzem na ziemi. Ten był mocarnym myśliwym przed PANEM. Dlatego mówi się: Tak jak Nimrod, mocarny myśliwy przed PANEM. Początkiem jego królestwa były Babel, Erech, Akkad i Kalne w ziemi Szinear.”

Słowo „mocarz” oznacza potężnego tyrana. W Nimrodzie nie było nic uległego. Jest on pierwszym człowiekiem w Biblii, który przyjął tytuł króla i jest opisany jako budujący własne królestwo bez żadnego uznania Boga Niebios. Pierwszym miastem jego królestwa był Babel lub Babilon. Teraz, gdy położyliśmy podwaliny pod charakter Nimroda, możemy zbadać elementy religii, którą ustanowił.

Aby uzyskać bardziej dogłębną analizę tych kwestii, pobierz książkę Life Matters ze strony maranathamedia.com/book/view/life-matters

13. Istota Babilonu

Kiedy weźmiemy pod uwagę wszystkie czynniki, które składają się na złożony charakter Nimroda, możemy niemal odgadnąć, jaki rodzaj systemu oddawania czci będzie on rozwijał. W duchu oporu będzie on w pełni się sprzeciwiał temu co Biblia mówi o Bogu. I rzeczywiście, właśnie taki typ systemu rozwinął Nimrod. Oto cytat z historyka Józefa Flawiusza, który przedstawia podstawy filozofii Nimroda.

„To Nimrod pobudził ich do takiej zniewagi i pogardy dla Boga. Był on wnukiem Chama, syna Noego, człowiekiem odważnym i o wielkiej sile ręki. Przekonał ich, by nie przypisywać tego [siły] Bogu, tak jakby to dzięki niemu byli szczęśliwi, ale by wierzyli, że to ich własna odwaga zapewniła im to szczęście. Nie widząc innego sposobu na odwrócenie ludzi od bojaźni Bożej, jak tylko doprowadzenie ich do stałej zależności od jego mocy, stopniowo zmieniał również rząd w tyranieję.” Józef Flawiusz. „Starożytność Żydów”. Księga 1, Rozdział 4, Paragraf 2

Nimrod wybierając kłamstwo węża zdecydowanie odrzucił błogosławieństwo Boga. Postanowił skupić się na władzy, a nie na

charakterze. Nauczył ludzi patrzeć na siebie tak, jak szatan nauczył Adama i Ewę. Filozofia ta będzie miała dramatyczny wpływ na strukturę rodziny. Zwróćmy uwagę na to, co mówi jeden z historyków:

„Władza poprzednich władców opierała się na poczuciu pokrewieństwa, a dominacja wódza była obrazem kontroli rodzicielskiej. Nimrod, przeciwnie, był suwerenem terytorium i ludzi tylko w takim stopniu, w jakim byli jego mieszkańcami, niezależnie od osobistych więzi. Do tej pory istniały plemiona - powiększone rodziny - społeczeństwo; teraz był naród, wspólnota polityczna – państwo”. A.T. Jones. Imperia the Bible. 1904, strona 51

Patriarchalny system dawnych czasów służył jedynie wzmocnieniu zasady błogosławieństwa poprzez posłuszeństwo rodzinie kierowanej przez Ojca i wychowywanej przez matkę. Nimrod zmienił to wszystko i skupił się na przywódcy terytorium z materialnymi aktywami, takimi jak uprawy, ziemie i budynki. Rodziny były koczownicze i rządziły się więzami pokrewieństwa. Autorytet oparty był na szacunku do rodzinnych relacji. Nimrod dowodził poprzez strach przed władzą i zmusił ludzi do służenia mu poprzez tyranie.

Nimrod podjął kolejny zapierający dech w piersiach krok, aby całkowicie zniszczyć obraz Boga w relacji mąż-żona. Nimrod poślubił swoją matkę. Związek małżeński o takim charakterze jest tak daleki od związku Ojca i Syna, jak to tylko możliwe.

Kiedy Nimrod zmarł, jego żona / matka Semiramis oświadczyła, że Nimrod był teraz wcielony w słońce i został ich obrońcą i żywicielem. Semiramis natomiast stała się kluczowym łącznikiem między światem fizycznym i duchowym. W ten sposób uzyskała tytuł „Królowej Niebios”. (Jer 7:18) Połączenie z nią było bramą do uzyskania dostępu do ochrony i mocy Nimroda. Ten system kultu rozkwitł, a system kultu

słońca przyjął się w wielu częściach znanego wówczas świata. Dzień Słońca (niedziela) stał się najważniejszym dniem tygodnia dla kultu, w przeciwieństwie do specjalnego błogosławieństwa Syna Bożego, które przychodzi w godzinach szabatu (Rdz 2:3). Semiramis miała syna o imieniu Tammuz. Aby zachować swój status, twierdziła, że został on poczęty przez bezpośredni kontakt z promieniami słońca - Nimrodem. Teraz Nimrod wcielił się w Tammuza. Ten proces reinkarnacji kojarzy się z oddawaniem czci odradzającej się wiosny i przyrody i był związany z kultem natury. Festiwal płaczu po Tammuzie został rozwinięty, gdy młoda zieleń wiosny i lata dobiegła końca. Kult ten był symbolizowany przez wizerunek (matki) Madonny trzymającej swoje dziecko.

Ezechiela 8:14 „I zaprowadził mnie do wyjścia bramy domu PANA, która znajdowała się po stronie północnej, a oto siedziały tam kobiety oplakujące Tammuza.”

Za sprawą Semiramis doktryna o nieśmiertelności duszy została przyjęta. Ubóstwianie człowieka w osobie Nimroda, kult władzy i praktykowanie różnych rytuałów mających na celu sprowadzenie deszczu i płodności stały się częścią babilońskich misterii. Odkąd Semiramis stała się bramą do uzyskania dostępu do mocy Nimroda, rozwinął się rytuał mężczyzny łączącego się seksualnie z kobietą, aby uzyskać dostęp do tej mocy. W ten sposób powstała świątynna prostytutka, a kult słońca zawierał w sobie seksualny kontakt jako część służby, w nabożeństwie uwielbienia. Nie trzeba wiele, aby dostrzec, że bez silnego zaangażowania rodziny, ten system kultu może być postrzegany jako bardzo atrakcyjny dla cielesnego, zmysłowego serca.

Tak dochodzimy do kluczowego momentu, który polega na tym, że kiedy pragnienie władzy jest naszym podstawowym celem, tożsamość tego, od kogo staramy się ją pozyskać, nie ma dla nas żadnego

znaczenia. Tożsamość człowieka nabiera znaczenia dopiero w systemie, w centrum którego znajdują się wzajemne więzi. Babiloński system kultu obracał się wokół koncepcji trzech osób, które były ze sobą w tajemniczy sposób powiązane. Ponieważ Nimrod był synem Semiramis, ale także jej mężem, a następnie rzekomo wcielił się w Tammuza, to rzeczywista tożsamość poszczególnych osób, rozmywa się w jednym tajemniczym bogu w trzech osobach. Jak już wspomnieliśmy, znajomość faktycznej tożsamości poszczególnych osób nie jest istotna, gdy przedmiotem kultu jest moc i władza. To jest zupełnie sprzeczne z oddawaniem czci Bogu niebios. Koniecznym jest znać tożsamość Ojca i Syna, żeby poznać radość i błogosławieństwo ich wzajemnych więzi oraz uzyskać do nich dostęp.. Ich tożsamości nigdy nie wolno mylić, mieszać ani czynić tajemniczymi. Gdziekolwiek zachodzi taki proces możemy być pewni, że nastąpi oddanie czci bogu władzy, stworzonego przez szatana, a nie biblijnemu Ojcu i Synowi.

Zarówno w moim własnym doświadczeniu, jak i w doświadczeniu osób, z którymi miałem do czynienia w kontekście chrześcijańskim, odkryłem, że istnieje ogromny zamęt w kwestii tego, do kogo właściwie skierowane są niektóre teksty biblijne i z kim mianowicie rozmawiamy w modlitwie. Niejednokrotnie było mi dane słyszeć, że ludzie znaleźli się w zakłopotaniu odnośnie tego, do kogo właściwie mają się modlić, nie pragnęli przy tym nikogo urazić swoim niezrozumieniem. To zamieszanie pochodzi bezpośrednio z systemu babilońskiego założonemu na dążeniu do władzy, a nie na poznaniu Ojca i Syna oraz ich charakteru. To pochodzi z zupełnego niezrozumienia ze strony wierzących, jednak to, czego ich się uczy prowadzi do tajemniczego zamętu. System babiloński został ustanowiony twierdząc, że czci i kocha Boga; podczas gdy w rzeczywistości jest to sposób na zapomnienie o Nim i umieszczenia człowieka na Jego miejscu.

Chociaż mamy bardzo dużo historycznych faktów babilońskiego kultu oddawania czci słońcu, nas bardziej interesują filozoficzne biblijne podstawy przekonania o Bogu. System kultu Nimroda, Semiramis i Tammuza skupia się na następujących kwestiach:

1. Wiara we wrodzoną nieśmiertelność.
2. Moc i władza pochodzi z wnętrza.
3. Odrzucenie systemu „zwierzchnictwo/błogosławieństwo” dla związku „dyktator/tyran” - „matka/syn”.
4. Wypaczone relacje rodzinne.
5. Budowniczość miast, posiadający cel zdobycia terytorium i bogactwa.

System ten jest spełnieniem obietnicy szatana, że człowiek stanie się jak bogowie znający dobro i zło. Każdy system kultu, który zawiera którykolwiek z tych atrybutów jest pod głębokim wpływem królestwa szatana. Pamiętajmy, że ta forma kultu wyrosła bezpośrednio ze strachu, pychy, buntu i perwersji seksualnej, które są całkowicie przeciwne Bogu objawionemu w Biblii.

14. Linia upadku

Byłoby korzystnie prześledzić każdy krok, podjęty przez Nimroda i jego naśladowców w procesie formowania poglądów o Bogu. Apostoł Paweł przedstawia bardzo zwięzłą analizę tego okresu i jego wpływu na ludzkość. Skorzystamy z tego jako z podstawy dla omówienia tej kwestii.

Po pierwsze Bóg stworzył człowieka na swój obraz. Przyjrzelśmy się temu w rozdziale „Stworzony na Jego obraz”. Po części przyczyną tego, że Bóg stworzył ludzi takimi jakimi są, było Jego pragnienie udzielenia

wszechświatowi lekcji o wzajemnej więzi między Ojcem a Jego Synem. Zwróćcie uwagę, jak mówi o tym apostoł Paweł:

List do Rzymian 1:19,20 „Ponieważ to, co można wiedzieć o Bogu, jest dla nich jawne, gdyż Bóg im to objawił. To bowiem, co niewidzialne, to znaczy jego wieczna moc i bóstwo, są widzialne od stworzenia świata przez to, co stworzone, po to, aby oni byli bez wymówki.”

Rzecz jasną jest, że szatan natychmiast zaatakował więzi mąż-żona aby sfałszować to poznanie o Bogu. Apostoł Paweł bardzo krótko opisuje historię Nimroda, a my prześledźmy ją krok po kroku.

List do Rzymian 1:21-25 „Dlatego że poznawszy Boga, nie chwalili go jako Boga ani mu nie dziękowali, lecz znikczemnieli w swoich myślach i zaćmiło się ich bezrozumne serce. Podając się za mądrych zgłupieli; I zamienili chwałę niezniszczalnego Boga na podobieństwo obrazu niszczonego człowieka, ptaków, czworonożnych zwierząt i gadów. Dlatego Bóg wydał ich nieczystości przez pożądliwości ich serc, aby hańbili swoje ciała między sobą. Oni to zamienili prawdę Bożą w kłamstwo i czcili stworzenie, i służyli jemu raczej niż Stwórcy, który jest błogosławiony na wieki. Amen.”

Jako wnuk Chama, Nimrod był wyraźnie świadomy istnienia Boga niebios. Ale kiedy Nimrod przyjął kłamstwo, że siła nie pochodzi od Boga, ale z wewnątrz, przestał chwalić Boga, a także być wdzięczny za Boże błogosławieństwo. Doprowadziło to Nimroda i jego towarzyszy do fałszywego lub próżnego poczucia tego, kim byli. Role mężczyzn i kobiet starannie ustanowione przez Boga zostały całkowicie wypaczone i zboczone, odcinając kanał błogosławieństw z nieba. Słodki uległy Duch Syna Bożego został wygnany z ich domów, a ich umysły zostały zaciemnione. Tak zwane wyzwolenie kobiet i nowa wolność seksualna

były postrzegane jako postępowe i mądre, ale uczyniły z nich głupców.

Zauważyliśmy, że po śmierci Nimroda Semiramis oznajmiła, że Nimrod był teraz bogiem wcielonym w słońce. Koncepcja Boga została zmieniona w przemijającego człowieka. Wypaczone zostało pojmowanie przez zepsutego człowieka, skąd pochodzi jego życie, a Boży model relacji między mężczyzną a kobietą został utracony. Fałsz kultu kobiecości, dla uzyskania dostępu do mocy Nimroda, odrodzenie Nimroda w Tammuzie i wynikający z tego kult natury, obejmował ptaki, czworonożne zwierzęta i pełzające istoty. Wszystko to służyło aby w człowieku uległ zniekształceniu obraz Boga i by prawdę Bożą zamieniono w kłamstwo.

Bogiem Babilonu był zasadniczo kult władzy i dążenie do niej. Jak stwierdziliśmy wcześniej, dążenie do władzy nie dba o tożsamość czczonych istot, ich charaktery są mniej ważne niż ich moc. Tajemnicze połączenie tożsamości Nimroda, Semiramis i Tammuza bezpośrednio wpłynęło na tożsamość mężczyzn i kobiet oraz ich sposoby odnoszenia się do siebie nawzajem. Akt seksualności stał się ważniejszy niż zaangażowane w niego jednostki - tożsamości, a jego symbolika nabrała zupełnie innego znaczenia.

List do Rzymian 1: 26-28 „Dlatego wydał ich Bóg haniebnym namiętnościom, gdyż nawet ich kobiety zamieniły naturalne współżycie na przeciwne naturze. Także mężczyźni, opuściwszy naturalne współżycie z kobietą, zapalali w swej pożądliwości jedni ku drugim, mężczyzna z mężczyzną, popełniając haniebne czyny i ponosząc na sobie samych należną za swój błąd zapłatę. A skoro im się nie spodobało zachowanie poznania Boga, wydał ich Bóg na pastwę wypaczonego umysłu, aby robili to, co nie wypada.”

Homoseksualność jest naturalną kontynuacją babilońskiego systemu kultu. Akt seksualny staje się środkiem otrzymywania mocy i władzy od tego, z którym jest ktoś zaangażowany, jak zauważył strażnik bramy Semiramis. Pojęcia zwierzchnictwa i poddania nie są już istotne. Biblijny sens męskości i kobiecości ztraca się w pogoni za samouwielbieniem i władzą. Paweł zatem opisuje oczywisty, końcowy rezultat:

List do Rzymian 1:29-32 „Będąc napelnieni wszelką nieprawością, nierządem, przewrotnością, chciwością, złośliwością; pełni zazdrości, morderstwa, sporu, podstępny, złych obyczajów; Plotkarze, oszczercy, nienawidzący Boga, zuchwali, pyszni, chełpliwi, wynalazcy złych rzeczy, nieposłuszni rodzicom; Bezrozumni, niedotrzymujący słowa, bez naturalnej miłości, nieprzejednani i bez miłosierdzia. Oni to, poznawszy wyrok Boga, że ci, którzy robią takie rzeczy, są godni śmierci, nie tylko sami je robią, ale też pochwalają tych, którzy tak postępują.”

Ludzie zastanawiają się, dlaczego na świecie jest tyle przemocy, nienawiści i niemoralności! Pierwszy rozdział Listu do Rzymian pokazuje wyraźnie, jak to działa i dlaczego działa w ten sposób. Podsumowując, linia upadku wygląda następująco:

1. Odrzucenie przekonania, że wszelkie życie i błogosławieństwa pochodzą od Ojca i Jego Syna.
2. Wiara w to, że człowiek ma wrodzone źródło życia.
3. Zniszczenie jednostki rodzinnej, która zachowuje zasady błogosławieństwa, zwierzchnictwa i uległości.
4. Wypaczenie seksualności.
5. Nasilenie poczucia bezwartościowości, strachu, pychy, gniewu, nienawiści i morderstwa z powodu braku błogosławieństwa.

6. Projekcja zepsutej ludzkiej relacji na Boga: co oznacza rozmycie tożsamości i uwielbienie władzy nad charakterem.

Jest to proces zniewolenia przez Babilon. Biblijne pojęcie Babilon to znacznie więcej niż fizyczne imperium. Reprezentuje ono najbardziej agresywny i zaciekły atak na ludzki umysł, jaki kiedykolwiek wymyślono. Jego moc do zniewolenia umysłu zapiera dech w piersiach. Skrytość, z jaką działa, jest alarmująca. Sposoby i formy jego działania są różnorodne. Siła jego łańcuchów po wzięciu do niewoli, jest niemożliwa do zerwania – z wyjątkiem...

Z wyjątkiem historii Abrahama. Historia Abrahama dostarcza niezbędnej narracji do ucieczki z Babilonu. Abraham pochodził z ziemi Babilonu, jego rodzina była zaangażowana w kult Babilonu, ale Abraham uciekł. Bardzo ważne jest to, że Paweł rozpoczyna swój list do Rzymian od słów mówiących o mocy Boga w ewangelii, a następnie szczegółowo opisuje ten proces w życiu Abrahama.

List do Rzymian 1: 16-18 „Nie wstydzę się bowiem ewangelii Chrystusa, ponieważ jest ona mocą Boga ku zbawieniu, dla każdego, kto uwierzy, najpierw Żyda, potem Greka. W niej bowiem objawia się sprawiedliwość Boga z wiary w wiarę, jak jest napisane: Sprawiedliwy będzie żył z wiary. Gniew Boży bowiem objawia się z nieba przeciwko wszelkiej bezbożności i niesprawiedliwości ludzi, którzy zatrzymują prawdę w niesprawiedliwości.”

List do Rzymian 4:16-21 „Tak więc dziedzictwo jest z wiary, aby było z łaski i żeby obietnica była niewzruszona dla całego potomstwa, nie tylko dla tego, które opiera się na prawie, ale i dla tego, który jest z wiary Abrahama, który jest ojcem nas wszystkich; (Jak jest napisane: Ustanowiłem cię ojcem wielu narodów) przed Bogiem, któremu uwierzył, który ożywia

umarłych i przywołuje te rzeczy, których nie ma, tak jakby były. On to wbrew nadziei, mając nadzieję, uwierzył, że stanie się ojcem wielu narodów według tego, co mu powiedziano: Takie będzie twoje potomstwo. A nie będąc słabym w wierze, nie zważał już na swoje obumarłe ciało – bo miał około stu lat – ani na obumarłe łono Sary. I nie zachwiał się z powodu niewiary w obietnicę Boga, ale umocnił się i oddał chwałę Bogu; Będąc więc pewien tego, że to, co on obiecał, ma moc też uczynić.”

Historia Abrahama opisująca jego uwolnienie z Babilonu, znajduje się w samym sercu ewangelii Chrystusa. Do tej historii wrócimy w następnym rozdziale, żeby prześledzić proces anulowania sześciu etapów linii upadku. To jest niezbędne, aby rozerwać babilońskie łańcuchy i głośno wykrzyknąć: „**Upadł Babilon!**”

15. Wywołany z Babilonu

Mistyczny bałwochwalczy kult Babilonu stał się niemal powszechny. Biblia mówi:

Jeremiasza 51: 7 „Babilon był złotym kielichem w ręce PANA, upajającym całą ziemię. Z jego wina piły narody, dlatego narody szaleją.”

Wino Babilonu to jego mistyczne nauki o Bogu, które dezorientują umysł, jakby był pijany. Nauki te niszczą rodziny, odcinają błogosławieństwo Ojca Niebieskiego i wywołują głębokie poczucie bezwartościowości, gniewu, niepewności, w tym desperacką potrzebę władzy.

Wpływ Babilonu polegał na przekształceniu koczowniczych plemion rodzinnych w państwa terytorialne bronione przez armie. Dla

łatwiejszej obrony małe wioski przekształciły się w większe miasta otoczone murami. System podatkowy musiał zostać opracowany, aby zapewnić żywność i broń dla armii. Opodatkowanie wymagało despotycznych rządów królewskich, aby zapewnić ściąganie podatków. Ciągłe narażenie na rozlew krwi rozdrażniało mężczyzn, spędzających większość czasu z dala od swoich rodzin. W połączeniu z niemoralnymi praktykami kultu, doprowadziło to do gwałtownego wzrostu prostytucji, która zdewastowała rodziny a kobiety traktowano niewiele lepiej niż bydło. Wyjątek stanowiły prostytutki świątynne, które były pod dobrą opieką.

Cały ten proces był częścią planu szatana, aby zniekształcić w człowieku obraz Boga, pozbawić go godności i uczynić niewolnikiem dla własnych celów w jego wojnie przeciwko Bogu. Bóg odpowiedział miłosierną miłością i powołał człowieka, aby odbudować królestwo rodzinne oparte na zasadzie ojcowskiego błogosławieństwa oraz odzyskania tej najcenniejszej cechy - opiekuńczej, uległej żony. Wszystko po to, aby nauczyć następne pokolenie, jak na powrót podporządkować się Ojcu Niebieskiemu i Jego Synowi. Abraham lub Abram, jak był pierwotnie znany, żył krótko po czasach Nimroda, ale niektóre dowody sugerują, że czas ich życia nałożył się na siebie, kiedy religia babilońska dominowała nad większością ziemi.

Księga Rodzaju 12:1-3 „I PAN powiedział do Abrama: Wyjdź z twojej ziemi i od twojej rodziny, i z domu twojego ojca do ziemi, którą ci pokażę. A uczynię z ciebie wielki naród, będę ci błogosławił i rozśląwię twoje imię, i będziesz błogosławieństwem. I będę błogosławił tym, którzy tobie będą błogosławić; a tych, którzy przeklinają ciebie, będę przeklinać. W tobie będą błogosławione wszystkie narody ziemi.”

Ziemia z której Abram miał wyjść, znajdowała się w samym centrum imperium Nimroda, w Chaldei.

Księga Rodzaju 11:26-28 „Terach żył siedemdziesiąt lat i spłodził Abrama, Nachora i Harana. A to są rody Teracha: Terach spłodził Abrama, Nachora i Harana. Haran zaś spłodził Lota. I Haran umarł za życia swego ojca Teracha w ziemi swego urodzenia, w Ur chaldejskim.”

Bóg musiał wyprowadzić Abrama z rodzinnego domu, żeby wyrwać go z kręgu jego osobistych kontaktów i religijnych obrzędów, do których był przyzwyczajony. Bóg błogosławił Abrama poznaniem „królestwa rodziny” opartego na wzajemnej więzi Ojca i Syna. Bóg opóźnił zdolność Sary do rodzenia dzieci, dopóki oboje dokładnie nie nauczyli się tych zasad.

Bóg uczynił Abrama błogosławieństwem, ustanawiając go wzorem tego, jak powinna funkcjonować rodzina. Wszyscy ci, którzy przyjęli zasady rodziny Abrama i Saraj znaleźli klucz do otrzymania błogosławieństw Ojca Niebieskiego, które obficie wlewają się do ich serc, aby mieli silne poczucie, że są kochani za to, kim są, a nie za to, jaką moc i władzę posiadają. Wielkie królestwo obiecane Abramowi było uzależnione od wyraźnej struktury rodziny.

Księga Rodzaju 18:18,19 „Przecież Abraham na pewno rozmnoży się w lud wielki i możny, a w nim będą błogosławione wszystkie narody ziemi. **Znam go** bowiem i wiem, że będzie nakazywał swoim synom i swemu domowi po sobie, aby strzegli drogi Pana oraz czynili sprawiedliwość i sąd; aby Pan sprowadził na Abrahama to, co mu powiedział.”

Wyrażenie „**znam go**” daje poczucie bardzo bliskiej więzi między Bogiem a Abrahamem, gdyż Bóg uczył go, jak dbać o żonę i dzieci.

Wyjaśnił jemu pierwotne zamierzenie, zgodnie z którym mąż i ojciec – to kanał dla Niebiańskiego Ojca do wylania błogosławieństw i okazania Swojej łaski. Mąż i ojciec został wyposażony nie tylko w fizyczne nasienie, które ma być pielęgnowane przez jego żonę, aby wychować dzieci, ale otrzymał także duchowe nasienie, aby dać swojej żonie poczucie uznania i miłości, a dzieciom poczucie celu i wartości. Zauważmy co na ten temat mówi Księga Przysłów:

Księga Przysłów 17:6 „Koroną starców są synowie synów, a chlubą synów są ich ojcowie.”

Zdolność Abrahama do błogosławienia swojej żony i dzieci zależała w dużej mierze od ducha posłuszeństwa Sary. Jego autorytet był na tyle duży, na ile ona czyniła to możliwym. Im bardziej modliła się za przywództwo swojego męża i wierzyła, że Bóg pobłogosławi go właściwymi słowami i decyzjami tym więcej polegała na słowie męża i była mu posłuszna. Skutkiem tego jej dzieci rozumiały, że wszystko, co było jej powiedziane ma ogromne znaczenie. Patrzą na swoją matkę, żeby poznać, na ile ważnym i autorytatywnym było słowo ich ojca. Apostoł Piotr mówi nam, jak Sara nauczyła się szanować męża.

1 List Piotra 3:5,6 „Tak bowiem niegdyś, przyozdabiały się święte kobiety, pokładające nadzieję w Bogu, będąc poddane swoim mężom. Tak też Sara była posłuszna Abrahamowi, nazywając go panem. Jej córkami jesteście wy, jeśli tylko dobrze czynicie i nie dajecie się niczym zastraszyć.”

Ponieważ Abraham i Sara przybyli z Babilonu, musieli się wiele nauczyć. Po drodze oboje popełniali błędy, które znacznie opóźniły narodziny Izaaka przez Sarę. Po wielu próbach i lekcjach, Abraham i Sara mogli już pozwolić Bogu błogosławić Izaaka Duchem Swojego Syna w takiej mierze, że Izaak był gotów ofiarować siebie, jak i Jezus ofiarował siebie na krzyżu. Abraham również nauczył się cenić ducha

posłuszeństwa, ufać Bogu nawet wtedy gdy to okazywało się niemożliwe.

Księga Rodzaju 22:1,2, 10-12 „Po tych wydarzeniach Bóg wystawił Abrahama na próbę i powiedział do niego: Abrahamie! A on odpowiedział: Oto jestem. I Bóg powiedział: Weź teraz swego syna, twego jedynego którego miłujesz, Izaaka, idź do ziemi Moria i tam złóż go na ofiarę całopalną na jednej górze, o której ci powiem. Potem Abraham wyciągnął rękę i wziął nóż, aby zabić swego syna. Lecz Anioł PANA zawołał do niego z nieba: Abrahamie, Abrahamie! A on odpowiedział: Oto jestem. Anioł powiedział: Nie podnoś ręki na chłopca i nic mu nie czyń, bo teraz wiem, że boisz się Boga i nie odmówiłeś mi swego jedynego syna.”

Pomyśleć tylko, że na przestrzeni życia jednego człowieka, Bogu udało się rozbić w drobiazgi w świadomości Abrahama zniewalający mistyczny system Babilonu i odbudować oddawanie czci prawdziwemu Niebiańskiemu Bogu. Wędrówka Abrahama z Babilonu służy jako wzór naszej osobistej wędrówki dzisiaj. Prawdziwy Bóg Niebios i Jego Syn wzywają nas aby zostawić fałszywych bogów tego świata i wejść do królestwa rodziny, gdzie naszą wartość i znaczenie określają nasze rodzinne więzi a nie nasze osiągnięcia.

Zasady zawarte w tej broszurze zostały rozszerzone w książce zatytułowanej Life Matters ze strony fatheroflove.info. Proszę, zdobądź kopię tej książki, aby uzyskać rozszerzone wyjaśnienie systemu błogosławieństw rodzinnych, który pokonuje królestwo szatana poprzez właściwą wiedzę o Bogu i Jego Synu.

Mądrość Boża

„Kto ma Syna, ma życie”. Dlaczego tak jest? Ponieważ w Jezusie mieszka czyste serce Syna posłusznego swemu Ojcu. On zawsze czyni to co podoba się Ojcu. Ma również błogosławieństwo i głęboką miłość Ojca. Serce Syna doskonale spoczywa w miłości Ojca.

Mądrością Ojca jest dzielenie się z wszechświatem, Duchem Jego umiłowanego Syna; cichym, pokornym i posłusznym Duchem, który kocha przykazania Swojego Ojca. Chrystus - to Mądrość Boża i obrońca założonego na miłości Królestwa wzajemnych więzi.

Ten łagodny Duch wypływa od tronu Boga poprzez drzewo życia. Szatan odrzucił Syna Bożego i Jego łagodnego Ducha. Jego buntowniczy duch był w stanie wojny z łagodnym, cichym i posłusznym Duchem Syna Bożego. Ten duch buntu został przekazany rodzajowi ludzkiemu. W ofierze Chrystusa ponownie ofiarowano nam tego łagodnego Ducha. Sekretem posiadania tego Ducha jest poznanie, kim są Ojciec i Syn – „to jest życie wieczne, aby poznać Ojca i Jego Syna”(Jan 17,3) i pić ze źródła wody żywej, która wypływa od tronu Boga i Baranka (Obj 22,1).